

Hanácké železářny a pérovny, a.s.
Prostějov

Náklad 6 000 ks

Titulní strana:
foto jeř Kratochvíl

PEKLO
PREMIÉRA 18. 10. 2008

*Stanislav Moša,
Jiří Petrdlík,
Radka Coufalová,
Dušan Vítězek*

*Andrea Kučerová,
Igor Ondříček,*

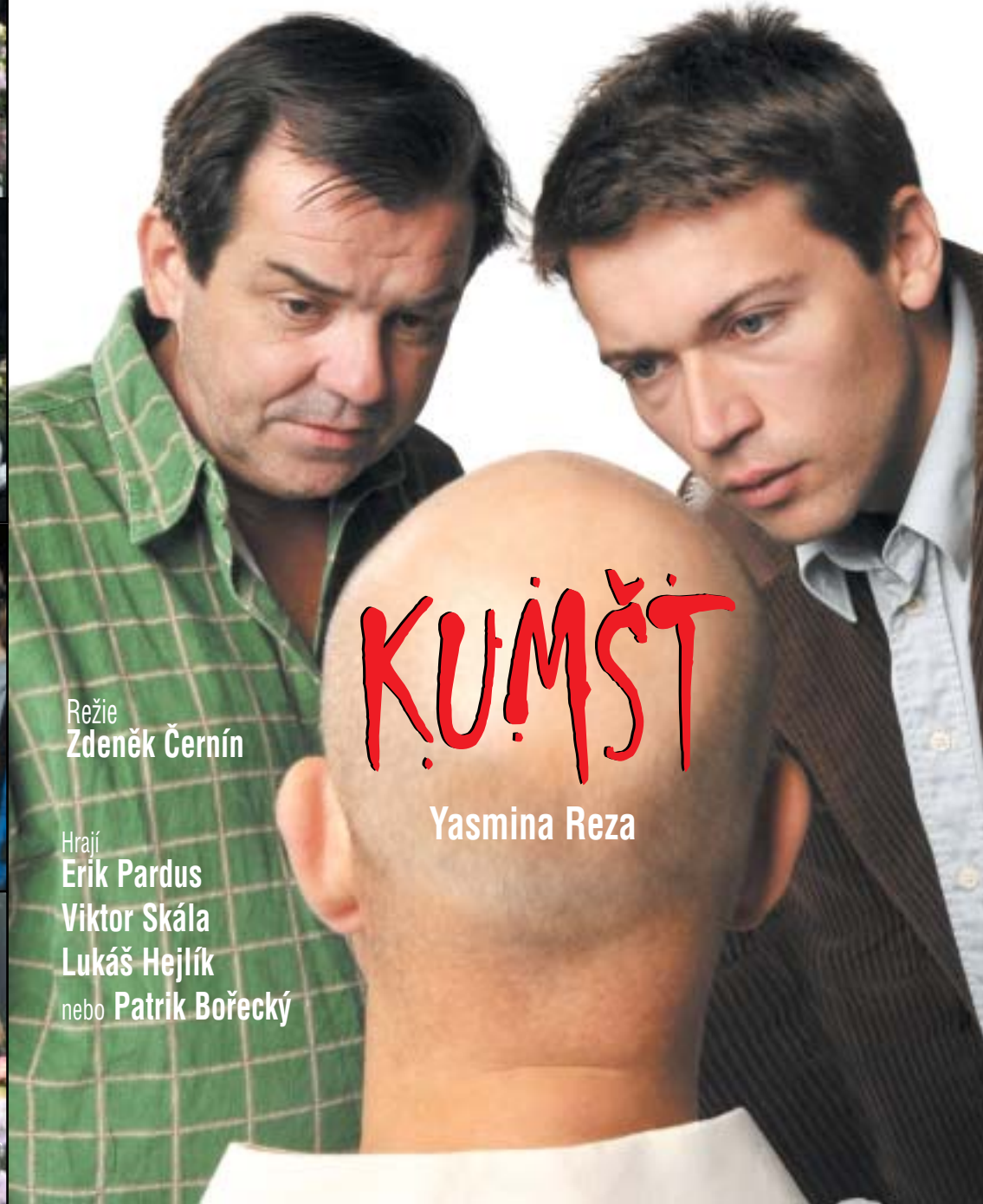
*Marek Hurák,
Jakub Uličník,
Michal Matěj*

*Oldřich Smysl, Zdeněk Merta, Petr Štěpán,
Alena Antalová, Lenka Janíková*

Foto: jeř Kratochvíl & Tino Kratochvíl

KOMEDIE

KUMŠT

Režie
Zdeněk Černín

Yasmina Reza

Hrají
Erik Pardus
Viktor Skála
Lukáš Hejlík
nebo Patrik Bořecký

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

tak jsme měli ve Vídni premiéru! A ne v lečjakém domě... kousek od Mariahilfstraße se nachází Stadthalle Wien, ve které je divadelní sál pro 2000 diváků. Podrobnější zprávu zde můžete nalézt v kapitole „Napsali o nás“. Já bych se však rád zmínil o tom, že se při této práci opět sešel mezinárodní tým, ve kterém sice převažovali Rakušané a Češi, ale nechyběli Slováci, Němci, Maďaři, Chorvati... To se tak říká: „mezinárodní tým“, jedná se však prostě o to, že se sejdou talentovaní lidé z mnoha koutů světa, kterým jde o společnou věc – v tomto případě o dobré divadelní představení. Už jsem to zažil mnohokrát – tam, kde je dobrá vůle, nevádí jazyková bariéra, kromě toho se člověk při práci mnohem dříve naučí cizímu jazyku. (Oba moji asistenti, kteří mluví znamenitě anglicky, během pár týdnů zvládli němčinu.) Premiéra inscenace dopadla skvěle a všichni, kteří jsme na díle pracovali, jsme se pak v různých jazycích radovali ze společného úspěchu.

Pozorují-li dnes některé naše české politiky, kteří spolu hovoří (spíše nehovoří) jedním, a to naším mateřským jazykem, zjišťují, že se jim o společnou věc příliš nejedná. Jak trucující děti si zacpávají uši, když mluví ten druhý. Omlouvám se, tohle není snaha o populismus ani pokus o komentář současné české politické scény, jedná se mi o povzdech nad tím, kolik opovření, nenávisťností a otevřeného nepřátelství musí každodenně slyšet naše děti z úst některých „politiků“ o jejich protivnicích.

Kam se vytratila slušnost, zdvořilost a úcta k bližnímu, byt' s ním nesouhlasíme? Že by s postupnými genocidami české šlechty v nás byla decimována i naše ušlechtilost a aristokratičnost? Když jsem ve Vídni při naší zkoušce na muzikál Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť viděl snahu o porozumění v očích rakouské fanečnice, která visela na rtech své české kolegyně, aby správně pochopila její rady, jak nejlépe zvládnout další krokovou variaci, jak na ni navázat konkrétním gestem, a jak jí nejprve krásně poděkovala a pak jak se po premiéře spolu v objetí radovaly jedna z úspěchu druhé i z triumfů společného... A pak jsem při chvílce odpočinku zalistoval českými novinami plnými předvolebního hanění, bylo mi líto, že náš všední svět je natolik vzdálen světu účinné spolupráce, tolerance, fair play, držení si palců, snahy o společný prospěch. A také jsem potkal člověka jiné profese, byl to lékař, který mi nadšeně sděloval, jak společně s jinými lékaři - přáteli ze Spojených států – nalezli lepší cestu k úspěšné léčbě jedné hrozné nemoci. A pak jsem viděl fotbalový zápas, kde v týmu jistého města hrál jen málokdo v tom městě narozený, kde na hřišti běhalo hned několik hráčů jiné národnosti, a však fanoušci toho týmu si nevšímali jazykové nedostatečnosti tzv. krajánků a nadšeně oslavovali vítězství SVĚHO mužstva, které hrálo jako TYM...

Při divadelním představení a ještě při mnoha dalších lidských činnostech je to obvykle tak zařízeno, že jeden „hráč“ sám nic nezmuže. A dokáže toho ještě mnohem méně, když pomlouvá ty druhé kolem sebe. Jeví se mi tedy ta naše malá zem, ležící uprostřed působnosti mnohem větších velkých hráčů, jako zbytečně rozhdaná. Když nad tím uvažuji, je mi nejvíce líto, že nemám žádný recept na to, aby se tento stav změnil k lepšímu. Jediné, co mohu, je vyzvat Vás k návštěvě našeho divadla, kde to funguje, kde jeden pomáhá druhému bez rozdílu rozličných názorů a postojů. Jde nám totiž o dvě podstatné a všem nám společné věci: Vaši spokojenost z naší práce a naši spokojenost z toho, že jsme pro to udělali všechno, co jen bylo možné...

Za všechny kolegy Městského divadla Brno se s Vámi u nás na shledanou těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
136. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 10. 2008

Listopad
2008
14. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

IRENA KONVALINOVÁ. Studium JAMU ukončila v roce 1978, nastoupila angažmá v Severomoravském divadle Šumperk (1978–1980), odtud přešla do Národního divadla v Brně (1980–1999), a od 1. 1. 2000 přijala angažmá v Městském divadle Brno. Zde si zahrála řadu rolí v režii Zdeňka Černína a její tvorba vyvrcholila rolí Alžběty, anglické královny, ve hře Friedricha Schillera Marie Stuartovna. V loňském roce se vdala za slovenského politika, dramaturga, profesora Martina Porubjaka. (Na snímku jefa Kratochvila v roli Královny z Černínovy inscenace hry Williama Saroyana „Sbohem láska“. Kostým Jan Dušek, fotografie pořizena za pátým nástupištěm na Hlavním nádraží v Brně).

Zora Jandová

Ján Jackuliak,
Hana Holišová

Radka Coufalová,
Zora Jandová

Petr Štěpán,
Radka Coufalová,
Petr Gazdík

Radka Coufalová,
Petr Štěpán

Alena Antalová,
Jan Apolenář

Petr Štěpán,
Radka Coufalová

Veronika Poláčková,
Hana Kratochvilová,
Jiří Mach,
Hana Holišová

Zdenek Merta, Stanislav Moša
Osudová komedie I.

PEKLO

Režie: Stanislav Moša

Od 18. října na Hudební scéně

Radka Coufalová,
Hana Holišová

Alena Antalová,
Jan Apolenář

Ján Jackuliak,
Hana Holišová

Martin Havelka,
Soňa Borková

Světlana Slováková,
Soňa Borková

Ján Jackuliak,
Hana Holišová

V hlavních rolích: Radka Coufalová nebo Svetlana Slováková, Hana Holišová nebo Marta Prokopová nebo Soňa Borková, Petr Gazdík nebo Stanislav Slovák, Jan Apolenář nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Alena Antalová nebo Zora Jandová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vitázek, Igor Ondříček nebo Jiří Zmidloch, Marek Hurák nebo Adam Čepil, Oldřich Smysl nebo Lukáš Viček, Martin Křížka, Jana Glocová, Michal Šebek, Eva Jedličková, Karel Škarka, Johana Gazdíková, Oldřich Smysl nebo Lukáš Viček, Jakub Przebinda nebo Robert Rozsochatecký a další.

Petr Urbánek:
KOLOTOČ ČASU

Spletl si lipan
v bystřině
sluneční krůpěj
s kapkou peřeje.
Oblázky rozsvítil,
tok spěchu zastavil.
Požehnal vráskám,
jež bez zármutku stírá
ruka mládí hebká
jen zastavením,
vzpomínkou.

„Účelem mého díla nikdy nebylo bořit, ale vždy stavět, klást mosty, neboť nás všechny musí živit naděje, že celé lidstvo se sblíží, a to tím snáze, dobře-li se pozná navzájem.“

Alfons Mucha

1860 Ivančice. Umělec českého původu žijící v Paříži vytvořil řadu plakátů pro herečku Sarah Bernhardt. Během svého pobytu v Paříži navrhoval mimo plakátů i kostýmy, jevištní dekorace, návrhy obalů knih, šperky, nábytek a podobně. Mucha se vrátil do Čech v roce 1910, umírá v roce 1939 a je pohřben na vyšehradském hřbitově.

Osudová komedie - I.

Zdenek Merta & Stanislav Moša

PEKLO

**Na Hudební scéně
od 18. října 2008**

U ŠÁLKU KÁVY S HONZOU ŠMIKMÁTOREM HANA HOLIŠOVÁ

KAMEJ MĚSTSKÉHO DIVADLA

Divadlo a hudbu má prostě v krvi – narodila se do rodiny dirigenta a zpěvoherní sólistky. Vystudovala činohru, chvíli pobyla na volné noze a pak zakotvila v muzikálovém souboru brněnského Městského divadla. A myslí si, že dobře udělala. Dostává tu totiž příležitost. Ať už jako Vypravěčka v Josefovi a jeho kouzelném pestrobarevném plášti, Žofie Chotková ve Ferdinand kd'E ste?, Jill Masonová v dramatu Equus nebo Sukie v Čarodějkách z Eastwicu. Nově ji uvidíme v jedné z hlavních rolí nového projektu Stanislava Moši a Zdenka Merty Peklo. Na šálek... polévky přišla po jedné ze zkoušek představitelka Lucie Paulové Hanka Holišová.

Kterou ze svých dosavadních rolí máte nejraději?

To je těžké, mám ráda všechny role, které jsem dělala. Ale opravdu hodně ráda mám Alenu v Noci na Karlštejně, kterou hrají v Praze v karlínském divadle, a nečekaně jsem si strašně moc oblíbila Sukie v Čarodějkách z Eastwicu.

Tuto roli jste ale od začátku nehrála. Za koho jste přezkušovala?

Nebylo to přezkušování v pravém slova smyslu. Teď hrajeme Sukie čtyři: Alenka Antalová, Jitka Čvančarová, Radka Coufalová a já. Bylo to ale kvůli tomu, že Alenka otěhotněla, tak aby

to někdo pokryl. Byla to rychlovka, ani jsem to moc nezkoušela, měla jsem na to deset dní. Ale podařilo se mi to nadřít a postupem času jsem si v tom začala nacházet to svoje.

O čem bude připravovaný muzikál Peklo, který má premiéru 17. října?

No, o pekle. O tom, že každý má svoje vlastní peklo.

Jakou roli v Pekle budete mít vy?

Hrají jednu ze dvou sester. V příběhu vystupují dvě sestry, tanečnice, Lena a Lucie. Ty jsou na sebe strašně navázané, mají se moc rády, žijí jedna pro druhou, zkrátka jsou jako dvojčata. Jdou na taneční konkurz, a zatímco Lena vyhraje, Lucii se to nepodaří. Tím se jejich cesty rozcházejí. Lena stoupá strmě vzhůru a dostává se do nejlepší společnosti, Lucie padá na dno a stává se součástí squatterské bandy, kde potkává fetáka Toma. Dál je ten příběh ještě komplikovanější a zamotanější, ale to bych už nerada prozrazovala.

Co všechno vám práce na roli dává?

Pro mě je tahle role výzva především po pohybové stránce. To, co Lena a Lucie tančí společně, vychází z klasického tance, ale když potom Lucie spadne mezi squatter, tak tam se tančí street dance. Takže je to velmi pestré a já přitom pořádně neumím ani jedno. Ani klasiku, protože jsem studovala činohru a tanci jsme se moc nevěnovali, a street dance taky ne, i když

je mi možná trochu bližší než ta klasika. Ale zjistila jsem, že i to málo, o čem jsem si myslela, že ze streetu znám, tak neznám. Pod vedením choreografky Leony Kvasnicové, která s námi street dance dělá, na všechno teprve přicházíme, všechno se učíme.

Jak moc je pro vás role Lucie Paulové náročná?

Je náročná právě proto, že se necítím být tanečnicí. Ze složek taneční, pěvecká a herecká je mi ta taneční nejméně blízká, i když ji mám ráda, ale nemám v tom velkou praxi, takže mám trochu strach. Ale zatím mě to strašně baví a práce s hlavní choreografkou celého projektu Lucií Holánkovou je úžasná. Má neskutečný cit pro herecké akce, vychází nám vstříc a snaží se, aby nám ten pohyb taky slušel, což je důležité. Abychom se mohly postavit vedle našich tanečnicků profesionálů a nevypadaly jako úplné dřivo. A náročné je u toho všeho ještě zpívat.

To musí být někdy k neudýchání...

Lucie se s námi radí, jestli nám některý pohyb při zpívání nevadí a snažíme se najít kompromis. V opeře by to asi nešlo, tam potřebují opravdu velkou dechovou oporu, což znamená minimum pohybu. Mikroporty jsou naše velká výhoda.

Ale i tak to musíte odpívat.

No určitě, jednoduché to není.

Četla jste Danteho Božskou komedii?

Ne. Možná na škole, ale nepamatuji si to. Takže asi ne.

Na Janáčkově akademii jste vystudovala činoherní herectví. Jak jste se dostala k muzikálu?

Vyrůstala jsem v divadelní rodině. Byla jsem často na zkouškách operet, oper nebo baletu, moc mě to bavilo a měla jsem k tomu vždycky blízko. Ale rodiče mě k divadlu nikdy systematicky nevedli. Po studiu na pedagogické škole mě přijali na činohru – na muzikál mě nevzali, snad proto, že jsem se nikdy nevěnovala právě tomu zmiňovanému tanci. Při studiu činohry jsem pořád ráda zpívala. Ne nějak cíleně, ale vždycky jsem chtěla dělat obojí – i činohru, i muzikál. Po škole jsem tím pádem chtěla být na volné noze, abych si mohla zkusit všechno. Ale na volné noze se činoherní konkurzy moc

nedělají. Většinou se role obsazují typově, když režisér někoho zná nebo si vybere někoho ověřeného, nebo mají divadla své stálé soubory. Tak jsem dělala konkurzy do muzikálů. Kam jsem se dostala, tam jsem hrála – v Praze, v Brně i Bratislavě.

V Městském divadle jsem tak hrála jako externistka a pak jsem sem dostala nabídku. A teď jsem tady a je to fajn, protože mám možnost účastnit se opravdu různorodých projektů hu-

NENAHRADITELNÍ

debního divadla, jaké se jinde v republice nedělají. Například v Praze je muzikálový trend trochu jiný. Je to o tom, že současné popové hvězdy vyjdou na forbinu, odzpívají si to svoje a zase odejdou, a muzikál jako takový má být přece o něčem jiném. Dělal jsem i činohru, ale výrazně méně, a musím říct, že mi dost chybí. Ale doufám, že není všem dnům konec.

Jak se vám v létě líbilo ve Španělsku? A jak jste se líbili Španělům s představením The Stars of Musical?

Chvilí jsem litovala, že si díky zájezdu ukrátím už tak hodně krátké prázdniny, ale nakonec jsem byla moc šťastná, že jsem jela. Byli jsme tam tři týdny, bylo to strašně příjemné, dobrá parta, jen počasí nám nevyšlo. Na to, že jsme byli ve Španělsku, bylo dost ošklivé. Ale je tam úžasně publikum, pohodové, uvolněné. Zaujalo mě, že lidé chodili zadarmo, představení platilo vždy město, takže přišel každý, kdo chtěl. Většinou jsme hráli venku, na náměstích, což samo o sobě je jiná atmosféra.

*S Jitkou Čvančarovou
na pražském Carodějnickém večeru*

baví, ale taky věci, které by mě uživily. A díky tomu byla práce různorodá. Bylo to tedy náročnější (a pořád je) to všechno stíhat a skloubit. V jednom období jsem měla pocit, že nedělám nic pořádně a všechno polovičatě, a to nemám ráda. Ale z časových důvodů to jinak nešlo. Bylo to náročné a měla jsem z toho nervy, takže to samozřejmě odneslo i zdraví.

Co můžete říct o filmu Anglické jahody, který bude mít v českých kinech premiéru v listopadu?

Máte zkušenost s hraním v televizním seriálu. V čem je největší rozdíl od divadla?

Je to určitě jiná disciplína, jiné herectví. Pro mě je to obrovská zkušenost a jsem tomu hrozně ráda, i když samozřejmě registruji, že spousta mých hereckých kolegů hraním v seriálu pohrdá. Naprosto nechápu proč, protože je to práce jako každá jiná. Kdybych čekala na krásnou, vysněnou filmovou roli podle mého gusta, tak se třeba taky nemusím dočkat. A jak jinak se člověk má tohle řemeslo naučit?

Někdo tím pohrdá, ale z televize můžete oslovit mnohem více diváků, než kolik by kdy přišlo do divadla.

Nedávno jsem zpívala na nějaké akci a lidé, kteří mě znali jen z televize, byli úplně v šoku, že mě slyšeli zpívat. Všichni vás mají v povědomí jako seriálovou sestřičku a jsou překvapení, že můžete dělat i něco úplně jiného. Nepříjemné je, že nás takhle někdy škatulkují i lidi z branže. Ale o to více potěší, když vám někdo dá nějaký protiúkol, něco nového, zajímavého.

Je pravda, že někteří herci jsou takhle zaškatulkováni velmi silně – například Pavel Liška.

Toho se děším, protože mám ráda, když je práce různorodá. Hrozně nerada bych zůstala někde zaškatulkovaná v jednom typu.

To se vám snad nestane. Děláte muzikál, hraje v seriálu, zpívala jste i šanson.

Jsem za to šťastná a je to asi díky té volné noze. Snažila jsem se dělat věci, které mě

Moc o tom nemám co prozradit, protože jsem v tom filmu hrála jen úplně malinkou roličku. Slyšela jsem poprvé, že se těmhle rolím údajně říká kamej. Aspoň režisér Vladimír Drha se mě zeptal, jestli bych mu do filmu neudělala kamej.

To je něco mezi hlavní rolí a křovím?

Ne. Kamej prý je, když filmem proběhne někdo, kdo se dá považovat za „známou osobnost“. Nás kamejí tam bylo víc, například Sandra Pogodová nebo Rostě Novák. Bylo to krátké, ale moc příjemné, a na ten film jsem moc zvědavá.

Dokázala byste zpívat bez hraní?

Občas zpívám na různých koncertech, taky šansony byly spíš o zpěvu než o hraní, ale živit se jen zpěvem bych asi nedokázala. Neuspokojovalo by mě to a nebavilo. Nebo bavilo, ale jedině na střídačku s divadlem.

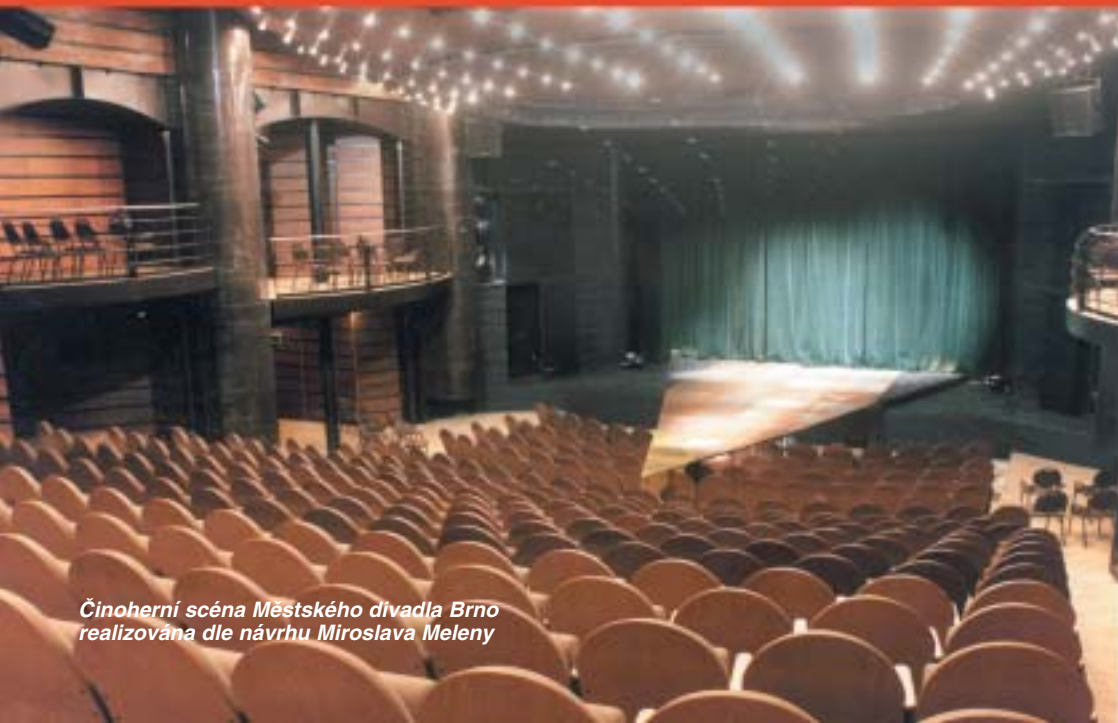
Foto: jef Kratochvil

MIROSLAV MELENA O ZÁKLADNÍCH VĚCECH

Je to otázka myšlení, otázka filozofie, otázka toho, o co vlastně běží, to je to nejtěžší, protože vlastně do dneška nikdo pořádně nevysvětlil a nepřišel na to, jak to vlastně je, kde se to všechno vzalo, k čemu je to dobrý, jak vzniknul život a tohle je, myslím, dost závažná věc a v podstatě i to divadlo, ke kterému jsem se upsal, tyhle věci má pořád v repertoáru, že pořád běží v pozadí, v podtextu všech těch aktivit, který to divadlo zpracovává, tak pořád tyhle věci tam někde v pozadí jsou. A je to o tom, že vlastně do dneška nebyl nikdo schopen to bezrozporně a naprosto věrohodně vysvětlit a i sám ten Sokrates, když říkal, že přestože bylo o něm napsáno v Delfách, že je to nejmoudřejší člověk na světě, on sám říkal, že ví, že nic neví, ale on tím nechtěl dát na srozuměnou, že je hloupej, ale on tím vlastně vyjádřil to, že ty nejzákladnější věci do dneška nejsou objasněny, nejsou jasny. A tím je vlastně celá ta existence člověka postavená do takový zvláštní role, protože nám díky tomu chybí ten pevný bod, kterej hledal taky ten Archimédes - kvůli tý mechanice - tak my nemáme zase ten pevný bod k tomu, abychom mohli zase naměřit, co je správně, co je dobře, co je špatně, a tenhle pevný bod si každě hledá podle svého, což je vlastně asi ta možnost, která je tam daná, ale nicméně, aby byl člověk schopen něco definitivně s definitivní platností, s definitivním soudem říct, to tady chybí. Což je ten osud nebo ten úděl, kterej tady máme a je otázka, co ta věda, která tyhle věci zkoumá, tak je otázka, jestli má vůbec šanci to poznání přivést do nějakého stádia, kdy by se o těch věcech skutečně už dalo mluvit téměř s vědeckejma výsledkama. Pořád je to na vodě a tohleto je taky příležitost, aby spousta všelijakejch podnikavců přišla s nápadem, že si vymyslej určitou teorii, že vědí, jak to funguje a vymyslej prostě nějaký systém a nakonec člověk zjistí, že je to taková dobrá metoda, jak ty lidi prostě dostat na hák, jak je ošdit, jak je zvládnout, jak se dostat k moci, jak rozhodovat, atakdále. Čili tohleto jsou ty základní věci, který i dneska hejbou světem a jestli a jaký bude řešení, to dneska nikdo neví, ale co z toho plyne, myslím obecně, je to, že aby se člověk choval slušně a věrohodně, tak by se měl vlastně chovat tolerantně. To znamená: když neví, jak to ve skutečnosti je, tak nemůžu předstírat, že vím, jak to je. Kde se člověk chce dotknout opravdu něčeho podstatného, tak mu nic jiného nezbejvá než jít takovou tou nejsložitější cestou, a to je vlastně cesta poznání, ale myslím si, že podstatný, a to co mě na tom je nejvíc sympatický, je to, že se tam nedá švindlovat. Že prostě jakmile člověk trochu uhne od toho hledání a od takový té cesty k tý pravdě, tak je prostě namydlenej, může dělat, co chce, může si pomáhat všema dostupnejma prostředkama, ale prostě je vedle, a ta možnost, že to tady je, že se člověk přiblíží, ta je úchvatná a projevuje se to v tý tvorbě v tom, že člověk je schopnej na bílým papíře se postavit znova na nohy a vymyslet něco, co dává nějaký smysl. A tenhle pocit možnosti takový tý čistý tvorby, to je něco úchvatného, a když si to člověk dokáže zprostředkovat, dokáže to poznat a nese si to tím životem, tak je to něco, co je naprosto neopakovatelný a úžasný a stojí to za ten život. To znamená, že ten život není jen ta čekárna na tu smrt, ale že je tady ta šance, aby v tom čase, kterej je mu vymezenej, aby ten člověk zažil tu velikost toho stvoření, toho jsoucna.

*Činoherní scéna Městského divadla Brno
realizována dle návrhu Miroslava Melny*

M. Melu

+12.3.1937 +9.8.2008

Folková balada Petra Ulrycha a Stanislava Moši Radúz a Mahulena na scéně Miroslava Meleny

V srpnu tohoto roku nás navždy opustil vzácný kamarád a spolupracovník Mirek Melena. Na konci roku 1994 jsme se spolu setkali v okamžiku, kdy naše divadlo postihl havarijní stav centrálního balkonu hlediště tehdejší naší jediné činoherní scény. Divadlo bylo uzavřeno a v průběhu pár měsíců, konkrétně v listopadu zažilo slavnostní otevření ve zcela nové architektonické podobě, která vzešla právě z Mirkových představ i jeho mimořádného vnímání divadelního prostoru. Dá se říct, že díky této úspěšné přestavbě nám také bylo svěřeno vybudování Soudobé hudební scény. Viděl jsem více divadelních budov, které Mirek vymyslel a všude jsem byl nadšen tím, jakým způsobem byl vyřešen celý ten nejednoduchý prostor, kterému jsme uvykli říkat divadlo. Viděl jsem mnoho jeho divadelních výprav, které byly vždy posvěceny jedinečností, kouzlem neopakovatelnosti... vy sami si to můžete potvrdit ze svých zážitků u nás v divadle, pro které Mirek připravil scénické výpravy k legendárním inscenacím West Side Story a Radúz a Mahulena. Svou životní domovskou scénu pak měl ve Studiu Ypsilon, ale i všude tam, kde se k práci scházeli talentovaní a srdeční lidé. S Brnem byl ještě svázán výukou scénografie na JAMU. Když jsem byl v Praze účasten jeho pohřbu, překvapil mě Mirek znovu jak už tolikrát. Svou pohřební řeč vedl sám samozřejmě z nahrávky. Předkládám vám ji v nezměněném znění na předcházející straně, abych vám tak ještě jednou přiblížil krásného člověka Miroslava Melenu skrze jeho myšlenky z posledních. Pomník v Brně má v podobě naší Činoherní scény a zajisté i ve vašich vzpomínkách na jeho jevištní kreace. Čest jeho památce!

Stanislav Moša

Muzikál West Side Story na scéně Miroslava Meleny, v režii Stanislava Moši

Foto: JEF Kratochvíl

TURNÉ NĚMECKO

ANDREW LLOYD WEBBER
EVITA

Premiere:
Stadttheater Herford 17. 10. 2008

Režie: Stanislav Moša
Choreografie: Vladimír Kloubek
Kostýmy: Andrea Kučerová

SE ZDENKEM MERTOUB

O SNESITELNÉ LEHKOSTI TVŮRČÍHO ŽIVOTA

Muzikály *Sny svatojánských nocí* z roku 1991 (předtím parafráze Aristofanových Ptákovin v ND v Praze), *Bastard*, *Babylon*, *Svět plný andělů*, premiérové provedení Bernsteinovy Mše, muzikálová

ROZHOVOR

pohádka *Zahrada divů*, opera *Ruleta*, uvedena v pražské Státní opeře. A nyní *Peklo* v návaznosti na tvou předchozí spolupráci se Stanislavem Mošou.

Pojem „magický realismus“, který jsi několikrát uvedl na konto vašich společných děl?

To byl spíš Stanislav, který o podobných věcech mluví a ty si nás někdy pleteš. Ale i já mám rád Márquez a celou tu jihoamerickou partu, protože vidí svět jiným úhlem, jako by se divali odjinud. Hudba je často taky trochu pohled odjinud a i já sám jsem možná odjinud.

Vliv mimozemšťanů na naši malou planetu je nutný. A to, že si vás pletu, je zjevný fakt. Když jsem nedávno byla dotazována, kdože napsal „to Peklo“, odpověděla jsem, že „Morta a Meša“. A on je jak vidno za tím vším „Márquez“. Takže vlastně ne jen M & M, ale M & M & M.

Inspirace aneb kdo začne – je to vůbec důležité?

Kdo si začne je vcelku fuk, zajímavější je, co se stane potom a co z toho nakonec vzejde. To je, jako když po letech lidé vzpomínají, jak se seznámili, kdo komu první volal a ten druhý zas nevolal a proč. Někdy je to dojemné, jindy debilní, ale většinou je to jedno. Podstatou inspirací je to, že cosi vyvolají a že se následně něco zvláštního přihodí. Ten proces je často velké dobrodružství, někdy velmi zábavné, ale taky příšerně svazující, vyžadující velkou míru trpělivosti a disciplíny. Inspirace je šumivý aperitiv, let motýla, zatímco práce na celovečerním divadelním představení jsou hektolitry těžkého piva a úděl tažného koně. Velmi důležitá je taky chuť psát – mimochodem, ta když přechází, tak jsou všechny inspirační zdroje dobré, vlastně, řekl bych funkční, a to včetně nedostatku peněz, grafo-manství nebo jiné psychické nemoci.

Tak ať ti ještě dlouho nevyprchá, ta inspirace, stejně jako nahazování řemenů. Jsi zrozenec v býku a ti mají úděl tažných koňů v krvi.

V čem se shodnete bezvýhradně, v čem se doplňujete navzájem, je něco pro tebe nepřipustné?

Myslím, že na hodně věcí máme podobný názor, dokonce i tehdy, když to tak nevypadá. A vím, že to někdy nevypadá.

Ostatně *Peklo* je také o iluzornosti a relativitě toho, co vidíme a vnímáme, což může být odlišné od skutečnosti samé...

O čem je *Peklo* pro tebe osobně?

Každé naše představení je o touze zažít něco

Zdenek Merta s ministrem kultury Pavlem Dostálem a princípálem Stanislavem Mošou

pěkného, možná výjimečného, neopakovatelného, osobního. A o nechuti žít jako otrok čehokoli – o tom píšu permanentně. Zdá se mi, že všichni důvěryhodní autoři píší o svém životě a já v současné době žiju spíš v nebi než v pekle. Pravda však je, že mám k dispozici vskutku hodnotné vzpomínky, do předpekli jsem už několikrát nahlédl.

Říká se, že každý svého štěstí strůjcem. Takže na to jdeš výborně. A kdyby ne, ono tě to samo nasměruje. Nebe je fajn, hravost, láska, kumšt, v ráji už asi bude nuda. Sem tam nakouknout do předpekli je ostatně také skvělá motivace jak pro skladatele, tak pro člověka.

Peklo dává bohaté tvůrčí možnosti pro všechny zúčastněné. V čem je konkrétní výzvou? Je tu něco, do čeho ses pustil vůbec poprvé?

Pořád se do něčeho pouštím poprvé. Každé nové představení v divadle, jako je MdB, by mělo dávat tvůrčí prostor všem, kteří se práce účastní, ovšem každý toho využívá podle svých možností, schopností a chuti – stejně tak já. Představení, které se nazkouší za šest týdnů a hraje v něm skoro sto lidí, neposkytuje však zásadní prostor pro vynálezy a pokusy. Jde spíš o experiment mírného pokroku v mezích zákona.

Výhodou MdB je, že trochu upravujeme i ten zákon – to je provozní luxus. Ale mně rozumné limity příliš nepřekážejí. Génus se pozná v omezení, řekl, myslím, Goethe, aniž myslel na kohokoli z nás, samozřejmě.

Ano, byl to Goethe. Vždycky, když mi nevybývají finance, vzpomenu si na něj a hned se vyrovnávám se situací s důstojností sobě vlastní. Souběžně s tím jsem na vás obou vždycky obdivovala, že vlastně tvoříte neustále, všechno diskutujete, měníte za chodu, vylepšujete v pohybu. Pro autory je tento postup každopádně vzrušující, pro interprety zřejmě méně.

Václav Hudeček, Zdenek Merta a Zora Jandová

Práce s hlasem zpěváka nebo zpěvačky, jak s ním zacházíš? Vzpomínám tady na Sny, Bastarda, Babylon. Jak je tomu v Pekle?

Největší svobodu v tomto smyslu jsem si dovolil v Babylonu, ovšem mnohé jsme v průběhu zkoušení z pragmatických důvodů upravovali. Peklo je v tomto smyslu mnohem svobodnější a otevřenější, myslím, že herci mají dost prostoru pro vlastní pojetí hraní i zpívání. Já mám rád extrémní a velmi osobní projevy, ale v divadle s tolika alternacemi se s tímto aspektem pracuje dost obtížně.

V Pekle je díky prostředí, v němž se odehrává, a hlavním hrdinkám, hodně tance, tedy taneční hudby... jaké konkrétně?

Soudobá taneční hudba, různé styly – techno, house, beat box a podobně nejsou zrovna mým světem. Přesto jsme chtěli využít širokého spektra hudby, která je dnes kolem nás. Část partitury instrumentoval Igor Vavrda a spolupracovali jsme i s Leonou Qašou Kvasnicovou, kterou svět taneční hudby zná pod jménem DJ Lucca. Doufám, že to přispěje k barvitosti i dramatickosti představení.

Soudobý muzikál v Čechách a ty jako osobitý tvůrce v něm... V čem je pro tebe specifická spolupráce s interprety a instrumentalisty Městského divadla Brno?

Nemůžu samozřejmě hodnotit míru své osobitosti ani kvalitu své hudby a souvislost s jinými muzikálovými produkci mě moc nezajímá. V MdB se cítím velmi dobře z různých důvodů a mnohokrát jsem o tom mluvil. V relativně konzervativním Městském divadle kontinuálně vznikají nová představení a některá z nich jsou úžasná a neobvyklá. To je zážrak. Standovi se podařilo lidi motivovat a vytvořit velmi sympatické a příjemné prostředí pro, s dovolením, práci. A jsou zde zábavní chlapi a děvčata. Zdá se mi

také, že mě mají rádi – třeba se mnou hrají nějakou domluvenou hru, ale já jim to nemíním kazit, že ano?

Tvé zahraniční cesty v návaznosti na tvoji tvorbu. Mnohokrát jsme spolu na toto téma diskutovali ...

Já jsem opravdu hodně cestoval – kromě Antarktidy jsem byl na všech kontinentech a viděl jsem i mnoho (nejen) divadelních představení. Po čase to všechno samozřejmě začne trochu splývat, ale vybavují se mi obrazy jako výjevy z dětství nebo pohlednice z alba Kryštofa Kolumba. Myslím, že vše se někde ukládá a čeká na svou příležitost. Mně se zdá, že nemá cenu nic psát, pokud člověk něco zajímavého neprožil, ale netvrdím, že to tak mají všichni. Například Karel May napsal slušné příběhy, aniž vytáhl paty z Ernstthalu, a když už jako starý chlap vyjel do světa, byl zděšen, že to tam vypadá úplně jinak, než myslel a hlavně než napsal – mimochodem u toho bych chtěl být, když přijel May na Sumatru. Ale mě cestování zajímá, cítím vůně a vidím barvy, které neznám, mluvím s lidmi, kteří vypadají a žijí jinak než já. Já nejsem sběratel zážitků, ale ony ke mně samy

Zdenek Merta,
Petr Ulrych
a Stanislav Moša

přicházejí, hledají mě, a to je velká krása. Psaní je vlastně transformace vlastních příhod, pocitů nebo snů do podoby, která je něčím atraktivní pro jiné. Vždyť vyprávění příběhů je odedávna strašně zajímavé.

Jsi jeden z mála svobodných lidí, které znám. Jak to děláš?

Ani ti nevím.

A vždy vtipný a nad věci, díky bohu.

Pavína Hoggard

„MEMORY CYCLE TIME...“

V ředitelském salonku zahájil režisér Zdeněk Černín začátkem září zkoušení komedie *Yasminy Rezy KUMŠT*. S herci Viktorom Skálou, Erikem Pardusem, Lukášem Hejlíkem a Patrikem Bořeckým. Premiéra komedie 25. října 2008 na Cihorní scéně Městského divadla Brno.

**TEPLÁRNY
BRNO**

16. září 2008 se uskutečnilo při příležitosti oslav Dne energetiků každoroční setkání zaměstnanců společnosti Teplárny Brno. V hledišti Hudební scény hosté zhlédli představení J. Dempsey a D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku v režii Stanislava Moši. Slavnostní inscenaci uvedl Petr Gazdík a generální ředitel Tepláren Brno Alexej Nováček.

FIFTY FIFTY

koncert věnovaný Zofě Jandové

U příležitosti významného životního jubilea Zory Jandové vás zveme na její koncert nazvaný Fifty fifty, téměř bilanční průřez třicetiletou spoluprací známé zpěvačky a herečky a hudebního skladatele Zdenka Merty.

Na koncertu vystoupí také jejich hosté, hudební iluzionistky Yellow Sisters a finalisté soutěže X Factor, skupina All X. Spoluúčinkuje komorní orchestr brněnských sólistů.

Eduardo Rovner: VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI

Brilantně napsaná komedie nejpréděnějšího současného autora argentinského divadla úspěšně obletěla celý svět a dočkala se mnoha prestižních ocenění. Pedikér a starý mládenec Manuel pravidelně navštěvuje hrob své matky, aby jí týden co týden vyličil, co nového se mu přihodilo. Skutečnost si lehce přibarvuje, některé věci zamlčí, jenom aby se matce jevil v lepším světle.

HRAJEME

Když jí jednoho dne oznámí, že se konečně chystá oženit, očekává ho po návratu domů neuvěřitelné překvapení: jeho matka Fanny po deseti letech „odpočinku v pokoji“ vstane z hrobu, aby na situaci osobně dohlédla. Energičká žena se tak znovu začne plést do života svého dospělého syna: a jelikož on je pochopitelně jediný, kdo jí vidí a slyší, spouští se řetězec komických situací, nedorozumění, zámen a zmatků... Eduardo Rovner ve své komedii o nádherně vitální, byť mrtvé ženě, neopokonalatelným způsobem vystihuje důležitost přátelství i lásky. V hlavní roli – kdo jiný, než Zdenka Herfortová...

Režie: Emil Horváth

Hrají: Zdena Herfortová, Erik Pardus, Jana Musilová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelínková a Josef Jurásek.

Yasmina Reza: KUMŠT

Je to jen čtrnáct let (psal se rok 1994), co nepříliš úspěšná francouzská herečka Yasmina Reza napsala konverzační komedii pro tři muže s prostlým názvem – Art (Umění). V českém překladu Michala Lázňovského Obraz, v Německu Kunst, v Polsku Szuka, na Slovensku a posléze i v některých českých divadlech Kumšt. Obdržela za ní prestižní Moliérovu cenu, text byl od té doby přeložen do 35 světových jazyků a účinkovala v něm nejedna hvězda francouzského, německého či anglického divadla. Yasmina Reza od té doby napsala vícero pozoruhodných textů (v českých divadlech měly největší ohlas její Tri verze života), ale triumfálnímu úspěchu Kumštu a zároveň jeho účinné jednoduchosti se už nepřiblížila. Není divu. Ta hra má takřka geniální výchozí situaci – tři mnohaleté přátelé středního věku rozdělí názor na koupi jednoho z nich. Ten si totiž za nekřesťanské peníze pořídí obraz. A ne ledajaký. Bílý obraz s bílými proužky od uznávaného současného malíře. Prostě kus bílého plátna... Za diskusí, je-li toto koupě výrazem vyříbeného vkusu, nebo jen snobským pozérstvím, tanou otázky podstatnější. Až po tu hlavní – co vůbec to naše kamarádství drží pohromadě? Je až překvapivé, jak přesnou sondu do mužských ješitností, po a drobných lží Reza jako žena podníkla. A jak svrchovaně vtipnou komediální formou své poznání o možnostech a limitech „chlapského“ přátelství nám obou divákům podává.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus, Viktor Skála a Lukáš Hejlik nebo Patrik Bořecký.

Dmitrij Merežkovskij: SMRT PAVLA I.

Jeden z nejvýznamnějších představitelů ruské moderny Dmitrij S. Merežkovskij psal své nejlepší jevištní dílo za pohnuté atmosféry první ruské revoluce 1905. Mistrně v něm vystihl dvojí tvář nemilovaného syna Kateřiny Veliké, cara Pavla I. – bezskrupulózního tyрана, řádícího bestie, i něžného milence a sentimentálního snílka. Na ruskou scénu se drama dostalo až po pádu samodržaví a posléze ve dvacátých letech, kdy bolševický režim přilnul autora odejít do emigrace, prošlo úspěšně evropskými jevišti. Historicky věrné, psychologicky vstřížné a dramaticky strhující podání přízračného ovzduší despotie a její krutosti v kontrastu s křehkostí člověka – to vše vytvořilo z Merežkovského hry

jeden z nejsuggestivnějších obrazů ruských dějin. Zároveň se jedná i o mimořádně silné dílo plné nadčasových dimenzí. Na půdorysu společenské tragédie rozvíjí se i tragédie rodinná, v závěru nabývající mohutnosti antických tragédií.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Erik Pardus, Petr Štěpán, Igor Ondříček, Oldřich Smysl nebo Jaroslav Matějka, Irena Konvalinová, Pavla Vitázková, Evelina Kachlířová, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Tomáš Sagher, Zdeněk Bureš nebo Karel Mišurec a další.

Brandon Thomas: CHARLEYOVA TETA

Rozpuštělá komedie (a vůbec jedna z nejlépe napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání omůvdiv hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s duhy, typickými to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavíná, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlený student Babberley. Rada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie. Režie byla svěřena Gustavu Skálovi (vzpomeňme na jeho – našeho „nesmrtelného“ *Brouka v hlavě*).

Režie: Gustav Skála

Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vitázková, Radka Coufalová, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčíčová, Lenka Janková a Jan Mazák.

Petr Ulrych, Stanislav Moša: KOLOČAVA

Příběh Nikoly Šuhaje se odehrává v etnicky bohatém prostředí podkarpatské vesnice, v níž dominuje živel rusínský a židovský. Oproti předchozím divadelním podobám je posílen právě prvek židovský, bez něhož výpověď o prostředí, v němž se „zastavil čas“, je nemyslitelná. A tak vedle již známých šuhajovských motivů, se v této verzi objevují i Olbrachtovy motivy ze života chasidů s charakteristickými rysy tohoto etnika, jehož nejvýraznějším projevem, který se uchoval až do dnešních dnů, je právě hudba. Pochopitelně že muzikálová inscenace v baladickém hávu je nemyslitelná bez živého hudebního doprovodu, o který se stará skupina Javory rozšířená o obsazení klezmerské kapely. Menší úlohu zde má i choreografie Vladimíra Kloubka a filmové dotáčky Dalibora Černáka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Robert Jícha nebo Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Eva Jelínková nebo Libuše Billová, Ivana Vaňková nebo Helena Dvořáková, Kateřina Jakubcová nebo Soňa Jányová, Miroslava Kolářová, Pavel Straka, Alan Novotný nebo Peter Vastlár nebo Jiří Hamach, Erik Pardus nebo Martin Havelka, Karel Mišurec nebo Zdeněk Bureš, Tomáš Sagher nebo Jakub Uličník, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Jiří Tomek a další.

Alan J. Lerner, Frederick Loewe: MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)

Legendární *My Fair Lady* se světově známými melodiemi adaptovalo naše divadlo do verze, ve které se setkáváme s profesorem Higginsem a Lizou v dnešním Brně. Z jeviště zni slavný jako „brněnský hantec“.

Uprava a režie: Stanislav Moša

Hrají: Jitka Cvančarová nebo Markéta Sedláčková, Martin Havelka nebo Karel Janský, Zdeněk Bureš nebo Jiří Tomek, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Eva Jelínková nebo Miroslava Kolářová, Zdena Herfortová nebo Libuše Billová, Eva Gorčíčová, Robert Jícha nebo Igor Ondříček, Erik Pardus a další.

Zdeněk Merta, Stanislav Moša: SVĚT PLNÝ ANDELŮ

Hlavní hrdina Jan se svým tragickým osudem poznamenanými zážitky z mládí a první láskou přece jen nakonec dojde k životnímu smíru. Zásluhu na tom mají jak ti, které miloval, tak i jeho anděl strážný, který nad ním bděl v jeho krizových okamžicích. Svět plný andělů bří nad hrdinou, ale v obrazném smyslu nad všemi, kteří se potýkali s nástrahami svého života. Děj nás uvede také do světa hudby a kabaretu. Obojí vtiskuje celému příběhu kouzlo magičnosti.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Stano Slovák nebo Jan Apenolář, Robert Jícha, Petra Jungmanová, Jana Musilová, Markéta Sedláčková, Alena Antalová nebo Zora Jandová nebo Irena Budweiserová, Tomáš Sagher, Karel Janský nebo Josef Jurásek, Eva Gorčíčová nebo Miroslava Kolářová a další.

LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.11.	sobota	Eduardo Rovner	Vrátila se jednou v noci	
2.11.	neděle	Yasmina Reza	Kumšt	D
3.11.	pondělí	Eduardo Rovner	Vrátila se jednou v noci	
4.11.	úterý	Yasmina Reza	Kumšt	C2
5.11.	středa	Yasmina Reza	Kumšt	A3
6.11.	čtvrtek	Yasmina Reza	Kumšt	C4
7.11.	pátek	Georges Feydeau	Brouk v hlavě	
8.11.	sobota	Yasmina Reza	Kumšt	A6
9.11.	neděle	Brandon Thomas	Charleyova teta	
10.11.	pondělí	Brandon Thomas	Charleyova teta	
11.11.	úterý	Brandon Thomas	Charleyova teta	
13.11.	čtvrtek	Leopš Janaček	Její pastorkyňa	Hudební fakulta JAMU
15.11.	sobota	Brandon Thomas	Charleyova teta	
16.11.	neděle	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	Tři mušketýři	E7
17.11.	pondělí	Petr Ulrych, Stanislav Moša	Koločava	
18.11.	úterý	Petr Ulrych, Stanislav Moša	Koločava	
19.11.	středa	Eduardo Rovner	Vrátila se jednou v noci	zakoupeno
20.11.	čtvrtek	Yasmina Reza	Kumšt	A4
21.11.	pátek	Georges Feydeau	Brouk v hlavě	
22.11.	sobota	A. J. Lerner, F. Loewe	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
23.11.	neděle	A. J. Lerner, F. Loewe	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
24.11.	pondělí	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	Tři mušketýři	AB1
25.11.	úterý	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	Tři mušketýři	AB2
26.11.	středa	Koncert věnovaný narozeninám Zory Jandové	Fifty fifty	
27.11.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Svět plný andělů	
28.11.	pátek	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Svět plný andělů	
29.11.	sobota	Dmitrij Merežkovskij	Smrt Pavla I.	R2008
30.11.	neděle	Dmitrij Merežkovskij	Smrt Pavla I.	X2008

HUDEBNÍ SCÉNA

1.11.	sobota	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Peklo	
2.11.	neděle	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Peklo	
3.11.	pondělí	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Peklo	A2/AB2
4.11.	úterý	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Peklo	
5.11.	středa	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Peklo	A4/AB4
6.11.	čtvrtek	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Peklo	
7.11.	pátek	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Peklo	C5/E5
9.11.	neděle	Koncertní představení	The Stars of Musical	
10.11.	pondělí	J. Dempsey, D. P. Rowe	Čarodějky z Eastwicku	
11.11.	úterý	J. Dempsey, D. P. Rowe	Čarodějky z Eastwicku	
12.11.	středa	J. Dempsey, D. P. Rowe	Čarodějky z Eastwicku	
14.11.	pátek	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Zahrada divů	
15.11.	sobota	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Zahrada divů	derniéra
17.11.	pondělí	J. Offenbach	Órfeus v podsvětí	
18.11.	úterý	J. Offenbach	Órfeus v podsvětí	
20.11.	čtvrtek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	Mam'zelle Nitouche	
21.11.	pátek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	Mam'zelle Nitouche	
28.11.	pátek	Zdeněk Merta, Stanislav Moša	Peklo	zakoupeno

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.12.	pondělí	Dmitrij Merežkovskij Smrt Pavla I.	A2008
3.12.	středa	Yasmina Reza Kumšt	AB3
4.12.	čtvrtek	Brandon Thomas Charleyova teta	zakoupeno
5.12.	pátek	Brandon Thomas Charleyova teta	zakoupeno
6.12.	sobota	Yasmina Reza Kumšt	AB6
7.12.	neděle	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	D
12.12.	pátek	William Shakespeare Večer tříkrálový	veřejná generálka
12.12.	pátek	William Shakespeare Večer tříkrálový	předpremiéra, C5
13.12.	sobota	William Shakespeare Večer tříkrálový	premiéra, P
15.12.	pondělí	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	
16.12.	úterý	Georges Feydeau Brouk v hlavě	
17.12.	středa	Slavnostní vyhlášení divácké ankety Křídla 2007/2008	
18.12.	čtvrtek	Brandon Thomas Charleyova teta	
19.12.	pátek	William Shakespeare Večer tříkrálový	A5
19.12.	sobota	William Shakespeare Večer tříkrálový	A6
20.12.	neděle	William Shakespeare Večer tříkrálový	E7
22.12.	pondělí	William Shakespeare Večer tříkrálový	A1
23.12.	úterý	William Shakespeare Večer tříkrálový	A2
23.12.	úterý	William Shakespeare Večer tříkrálový	AB1
29.12.	pondělí	William Shakespeare Večer tříkrálový	E2
30.12.	úterý	William Shakespeare Večer tříkrálový	
31.12.	středa	William Shakespeare Večer tříkrálový	premiéra

slavnostní silvestrovské představení

**Michal Isteník,
Pavla Vítázková
v inscenaci
Tři mušketýři,
režie:
Hana Burešová**

Jízdy: 2. prosince hostuje Městské divadlo Brno s operetou Orfeus v podsvětí v Táboře a 14. prosince s muzikálem Cikáni jdou do nebe ve Zlíně.

HUDEBNÍ SCÉNA

5.12.	pátek	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	veř. generálka
5.12.	pátek	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	A5/AB5
6.12.	sobota	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	premiéra, P
7.12.	neděle	Benefiční koncert Advent, andělé a děti pošestě	
8.12.	pondělí	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	A1/AB1
9.12.	úterý	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	A2/AB2
10.12.	středa	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	zakoupeno
11.12.	čtvrtek	Zdenek Merta, Stanislav Moša Peklo	
12.12.	pátek	Zdenek Merta, Stanislav Moša Peklo	zakoupeno
13.12.	sobota	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	
13.12.	sobota	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	
14.12.	neděle	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	
16.12.	úterý	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
17.12.	středa	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
18.12.	čtvrtek	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
19.12.	pátek	A. Lloyd Webber, T. Rice Jesus Christ Superstar	
20.12.	sobota	A. Lloyd Webber, T. Rice Jesus Christ Superstar	
21.12.	neděle	A. Lloyd Webber, T. Rice Jesus Christ Superstar	
21.12.	neděle	A. Lloyd Webber, T. Rice Jesus Christ Superstar	
22.12.	pondělí	Vánoční koncert Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
22.12.	pondělí	Vánoční koncert Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
23.12.	úterý	Vánoční koncert Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
26.12.	pátek	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	
26.12.	pátek	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	
27.12.	sobota	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	
27.12.	sobota	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	A6/AB6
28.12.	neděle	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	
28.12.	neděle	S. Slovák, J. Šoltkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka	
30.12.	úterý	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	
31.12.	středa	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	
31.12.	středa	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	slavnostní silvestrovské představení

THE STARS OF MUSICAL

Po několikaletém mimořádně úspěšném uvádění, po více než dvoustovce diváků nabídných repríz, po několika desítkách zahraničních turné - to vše s představením „Golden Broadway – Muzikály z Broadwaye“, přichází Městské divadlo Brno s novým projektem „The Stars of Musical“ v režii Petra Gazdika.

Více než 10 tisíc diváků mělo možnost vidět nové koncertní představení „The Stars of Musical“ při jeho premiéře během letního turné ve Španělsku. Vzhledem k mimořádnému úspěchu a ovacím španělského publika jsme se rozhodli představit tento nov projekt také divákům v Brně.

Populární sólisté MdB Vás zavedou do světa nejslavnějších muzikálů - Chicago, Cabaret, Sweet Charity, Jesus Christ Superstar a dalších...

HRAJEME

Poprvé „na živo“ budete moci zhlédnout divadelní podobu filmového „Tango de Roxan“ z legendárního filmu Moulin Rouge, či závěrečnou píseň doposud uváděnou jen v španělských zemích - „Amigos para Siempre“!

Soány z muzikálů, které jste dosud neviděli, energií nabitě choreografie, emotivní výkony všech herců, zpěváků, tanečniců a hudebníků - na to vše se můžete těšit při novém představení našeho divadla - „The Stars of Musical“!

Režie: Petr Gazdik

Účinkují: Marta Prokopová, Mária Lalková, Johana Gazdiková, Jana Musilová, Milan Němec, Hana Holíšová, Lukáš Vlček, Dušan Vítáček, Jana Musilová, Karel Škarka, Petr Gazdik, Gabriela Karmazínová, Hana Kratochvílová, Pavla Princová, Eva Hrábková, Vendula Šeráková, Michal Matěj, Radek Novotný, Robert Rozsochatecký

John Dempsey, Dana P. Rowe:

ČARODĚJKA Z EASTWICKU

Román Johna Updika *Čarodějka z Eastwicku* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáte na tři filmové představitelky zoufalých žen - na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon - znučené žitím v malém městečku Eastwicku v New England? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého - zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Zázračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě dábla. Ve filmu tuto roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujaly světoznámého producenta Camerona Mackintoshé, jím pak byla oslovena autorská dvojice John Dempsey (libreto a zpěvní texty) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborně napsaného muzikálového příběhu s vtipnými texty podněcujícími podmanivou „čarodějnou“ hudbu, která úspěšně vtaňuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic klasického broadwayského muzikálu, které rozzvíjí do vsutku současné podoby. Městské divadlo jej uvádí v režii Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdik nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Yveta Blranovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdiková nebo Markéta Sedláčková, Hana Holíšová nebo Radka Coufalová nebo Jitka Čvančarová, Kristýna Sebková nebo Marta Prokopová, Igor Ondříček nebo Milan Němec, Lenka Bartoljšiová nebo Michaela Fojtová nebo Zuzana Maureny, Kateřina Krejčová nebo Mária Lalková, Jakub Ulíčník nebo Dušan Vítáček, Ján Jackuliak nebo Tomáš Sagher, Monika Světnicová, Martina Severová, Magda Vitková a další.
Spoluúčinkuje Orchestr Městského divadla Brno.

Zdenek Merta, Stanislav Moša: **ZAHRA DA DIVŮ**

Starodávna legenda o věčném boji dobra se zlem se stala předlohou pro nové hudební divadelní dílo autorské dvojice Merta-Moša, která stála na počátku novodobé historie Městského divadla Brno. *Sny svatojánských nocí*, **BASTARD**, *Babylon a Svět plný andělů* - co titul, to jíná inscenace, avšak všem byla společná touha po hledání ztracené mezzidílské harmonie, touha formulovat to nejdůležitější, co činí naše lidské životy smysluplnými - at' je to láska, vědění, poznání, tolerance

... to vše ve formě hudebního divadla. Tentokrát to bude pohádka, které se dostalo technickým vybavením nové divadelní budovy zcela výjimečných inscenačních možností. Autoři tentokrát ve svém zápasu o vítězství Říše dobra chtějí využít kromě krásy hudby, slova, tance a jevištní fantazie i pomoci diváků - dětských i dospělých.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Erik Pardus nebo Jan Mazák, Alena Antalová nebo Ivana Vaňková nebo Michaela Horká, Pavel Kunert, Mária Lalková, Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Alan Novotný nebo Tomáš Sagher nebo Jakub Ulíčník, Jan Apolenář nebo Ladislav Kolář, Radka Coufalová nebo Lenka Janíková, Ján Jackuliak nebo Oldřich Smysl a další.

Účinkuje dětský sbor a orchestr Městského divadla Brno.

Jacques Offenbach: **ORFEUS V PODSVĚTÍ**

Málokteré dílo se může pochlubit tak nesmrtelným evergreenem jako Offenbachův *Orfeus v podsvětí*. Opera, která se vrací na repertoár hudebních divadel s železnou pravidelností vesměrné komety. Offenbach sám nepochybně nezamyšlel napsat kapitolu v dějinách hudby. Jeho cílem bylo především bavit. Byl feditelem operetní scény a v té době už evropsky uznávaným autorem mnoha operet a vaudevillů. *Orfeus v podsvětí* je také spíše hudební revue. Ale zazněl v něm poprvé slavný kankán. Tanec, který dobyl svět, vytvořil svěbtýtný taneční styl a ovlivnil vkus hudebního publika téměř na celé století. Jestliže se dnes vrací tato slavná opereta také na brněnská divadelní prkna, pokusíme se uvádět ji tak, jak to zamýšlel i Offenbach. Aby nejen bavila svými hudebními puvaby, ale také tím, že dokáže reagovat na současnost. S tímto úmyslem koncipoval *Orfea* i sám autor hudby a jeho libretisté. Společně si dělali legraci z věcí povytce smrtelné vážných tak, že se pařížské publikum bavilo a bavi se v podstatě dodnes. *Orfeus* totiž ve své vlasti opouští jevištní málokdy. Brno tak splácí dluh Offenbachovi a zároveň nabídní milovníkům lehcí muzy bohatou hostinu z prostorného stolu nesmrtelných melodií, dobrého zpěvu a zábavného tance.

Režie, úprava, choreografie: Gustav Skála

Hrají: Petr Gazdik nebo Miroslav Čížek, Igor Ondříček, Magda Vitková, Karel Pajer nebo Richard Samek nebo Michal Klamo, Robert Jicha nebo Michal Šebek, Jiří Horký nebo Rastislav Gajdoš, Květoslava Ondráková nebo Vladimíra Spurná, Martina Severová, Věra Pochylá nebo Hana Horká a další.
Spoluúčinkuje Orchestr Městského divadla Brno.

Zdenek Merta, Stanislav Moša:
PEKLO

1. díl magické muzikálové trilogie

Zdenek Merta se Stanislavem Mošou připravili pro naše divadlo již několik hudebních inscenací, z nichž ten poslední - pohádkový muzikál „Zahrada divů“ i první - muzikálová féerie „Sny nocí svatojánských“ se hrají dodnes. Tentokrát autoři připravili muzikálovou trilogii s názvem *Osudová komedie*. První díl *Peklo*, stejně jako celé dílo, je zcela novým originálním dílem ze současnosti a souvislost s legendární Danteho básní je pouze okrajová. Vše se však odehrává v našich dnech a samozřejmě se současnou hudbou Zdenka Merty a v režii Stanislava Moši. Hlavní hrдина trilogie, nyní mladý sochař David, se stane hned dvojnásobnou obětí okolností, které mu do jeho osudu vnesou bohatý aristokrat Sebastian. Ten si nechá u Davida vytvořit sochu své překrásné mladé ženy Leny, avšak z výsledné podoby sochy poznává, že se během práce na soše David do jeho manželky zamiloval. Když posleže Lena vinou Sebastianovu pomstou umírá, je David nucen podstoupit cestu peklem, kterou mu připravil strážce jeho zlého osudu Sebastian, aby pak přivedl svou lásku znovu k životu i když ve zcela nečekané podobě. Nechceme hned nyní vyrazit celý originální příběh hledání smyslu naší existence, smyslu našeho života. Snad jen, že tím nejpodstatnějším je zde síla lidské lásky, která svou vůli dokáže překonatvat i jiné, na prvý pohled nezvratné zákony našeho světa i vesmíru.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Slováková, Hana Holíšová nebo Marta Prokopová nebo Soňa Borková, Petr Gazdik nebo Stanislav Slovák, Jan Apolenář nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Alena Antalová nebo Zora Jandová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vítáček, Igor Ondříček nebo Jiří Zmizdloch a další.

TRAKAŘE S KNIHAMI

Pokud bude žít lidstvo, budou s námi taky obrazy Leonarda da Vinci, Albrechta Dürera, El Greca, Pabla Picassa, Josefa Šímy i Jacksona Pollocka, abych uvedl aspoň několik jmen z té dlouhé řady, která – představují si – nás bude provázet i ve smírem, jestli se nám jednou podaří odvázně se rozprsknout po celé galaxii. Ty obrazy jsou totiž našim nesmrtelným zrakem, jimi se díváme na skutečnost kolem nás i hlubokými trhlinami do svých nitér a ten zrak nestárne a nehrozí mu zákal ani šeroslepost. A tady je právě rozdíl mezi výtvarným uměním a literaturou. Básně, povídky a romány by taky moc rády aspirovaly na nesmrtelnost. Jenže nemají šanci. Jak praví F.X.Šalda v eseji O takzvané nesmrtelnosti díla básnického: knihy těch, kteří byli přesvědčeni, že se svými díly učinili nesmrtelnými, teď „žerou myši v knihovnách a kromě několika odborníků filologů nechte je už nikdo, veliké je dnes mlčení o nich.“

Tou nejnapadnější příčinou je nesrozumitelnost jazyka básníků vzdálených od nás už třeba jen dvě tři století. Ale týká se to i celého repertoáru literárních prostředků, které taky, stejně jako jazyk, prochází neustálým vývojem. Balzakova důkladná popisnost nám dnes přijde obudná a z velkých Homérovyých eposů dnes žije už jen rúně exploatovaná fabule, tedy jen dobrodružný příběh, jehož původní homérické zpracování je pro nás už nehorázně těžkopádné.

Řeknete, že i obrazy stárnou a musí být restaurovány. Ale to mluvíte o něčem naprosto jiném, totiž o materiálu, ne o vnitřní struktuře. Mistr Třebošského oltáře si přenesl svou nesmrtelnou krásu přes šest století, které nás dělí od vzniku jeho obrazů, přičemž výtvarné prostředky mezitím prošly znatelným vývojem. Například zobrazování perspektivy a vůbec prostoru zaznamenalo nápadnou změnu a tížďadost výtvarného umění svého času bylo a už zase dávno není co nejnějněji „fotografovat skutečnost“. Výtvarné umění v posledních třech stoletích, to je dlouhý sled radikálních proměn, a přesto jsou nám dávní Mistři stále blížící, srozumitelní, jejich vidění nezeslálo a je naprosto rovnocenné současným malířským prostředkům. Tady nesmrtelnost funguje spolehlivě.

Koncem sedmdesátých let jsem bydlel v Brně na Římském náměstí. V tom čase se tam ještě zelenaly dva javory, herečka Vlasta Fialová chodívala pod ně venčit psa a esenbáci tam rozháněli bleší trhy, na které taková krojovaná babka vozívala na trakařích knihy. (Koupil jsem od ní za babku knižní klenot, válečné vydání románu „Bel Canto“ komunisty zakázané spisovatelky Milady Součkové.) A v tom čase jsem tam taky psal svůj první román v rozpadávajícím se domku (s poschoďovým gotickým sklepením), kde tenkrát bydlel taky malíř Jan Zuziak. A na druhém konci Římského náměstí zas stál vysoký čínžák shlížející dolů prosklenou stěnou půdňního ateliéru malíře Jánuše Kubička. Byl jsem pravidelným návštěvníkem v obou ateliérech a dostal jsem tak příležitost konfrontovat si vznik obrazu a literárního textu.

Jsem přesvědčen o tom, že přátelství s malířem je pro literáta zlatý valoun v hrsti a se dvěma malíři hned celý zlatý důl. Jánuš pracoval tenkrát na obraze Analýza tmy a Honza maloval imaginární portrét filozofa Jana Patočky. Taky já jsem ve svém románě analyzoval totalitní tmou a vzdálena mi nebyla ani atmosféra Honzova obrazu. Ale zatímco já používal jako materiál pouze slova, tedy cosi virtuálního, jen mlhu a kouř představivosti, Jánuš kladl na plátno jednu hmatatelnou vrstvu za druhou a Honza dokonce vkládal do obrazu zmačkané kousky papíru, hrsti modelářské hlíny, kousky kovu, textilu a obálky a písek, a to všechno překrýval pastózní malbou. Cítíte ten bytostný rozdíl mezi psaním a malováním? Na počátku sice bylo slovo, ale člověk je vytvořen z hlíny, tady už jen slovo nedostačovalo. Nikdy jsem nebyl přímým svědkem Honzovy nebo Jánušovy práce, viděl jsem jen různá stadia rozdělaného obrazu, ale ani Honza, ani Jánuš nepovažovali za nutné otáčet přede mnou plátno ke zdi anebo přehodit přes ně roušku. Svým způsobem mě pak tahle setkání s „rozepsanými obrazy“ iniciovala k zálibě v autorských čteních ze svých rozepsaných románů.

Román nevymyslím u psacího stolu, předchází mu dlouhé blouzení po městě anebo někde v lesích, přičemž mám co dělat, abych nevrážel do stromů či do lidí, protože jsem soustředěn na příběh, co se ve mně vynořuje, a na kousky dialogů, které mi při chůzi naska-

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

- D. Merežkovskij: **Smrt Pavla I.**
L. Bernandez, J. Fernandez, J. Levy, S. Margoshes: **Jazz Side Story**
D. De Silva, J. Fernandez, J. Levy, S. Margoshes: **FAME (Cesta za slávou)**
Z. Píachý a J. Šimáček: **Deník krále**
Stendhal, M. Uhde, M. Stedron: **Cerveny a černý**
B. Thomas: **Charleyova teta**
P. Shaffer: **Egus**
K. Gärtner, E. Bryll: **Jánošík aneb Na skle malované**
E. Rovner: **Vrátit se jednou v noci**
F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud: **Miam zelle Nitouche**

Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

KŘÍDLA 2007/2008

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Na druhé straně anketního listku vyplňte své jméno a adresu

Zde, prosím, vyplňte následující údaje:

Jméno:

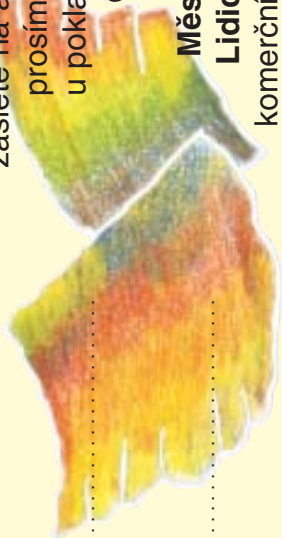
Adresa:

e-mail:

Anketní lístek

zašlete na adresu divadla nebo vhodíte,
prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2008.

**Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410**

Pokračování ze strany 21

kují. Honza postupoval naprosto jinak. Každému jeho obrazu předcházel kousek jeho zběsilého života, myslím, že až na sám práh destrukce sebe i druhých. A teprve po tomhle divokém řádění začal soustředěně malovat. Jánušovi zas úplně postačila pěší cesta z jeho bytu na Botanické do toho ateliéru na Františkánské, stačil mu tenhle každodenní stereotyp, aby uvolnil každodenní imaginaci.

Smutné na tom všem je jen jediné: obrazy, které Jánuš a Honza namalovali, jsou prostě nesmrtelné, kdežto z mého románu zůstanou po třech stovkách let jen nesrozumitelné chuchvalce vět a vstoupit do mého vyprávění bude znemožněno už dočista muzeálními slovesnými prostředky, které čtenáře jen ničemně otráví. S tímhle vědomím se mi někdy ve zlých chvílích stává, že jdu nahoru do pokoje, kde mi visí Zuziakův obraz, a vypláznu na něho jazyk, abych udělal totéž o chvíli později před obrazem Kubíčkovým. Nepřinese mi to sice žádnou úlevu, ale ta by byla pro nás smrtelníky stejně jen dočasná.

Jiří Kratochvil

ZRCADLENÍ

NEPŘEHLÉDNĚTE!

DERNIÉRA ZAHRADY DIVŮ

14. listopadu v 18.00 a 15. listopadu v 15.00
můžete naposledy na Hudební scéně zhlédnout
muzikál **ZAHRADE DIVŮ** Stanislava Moši
a Zdenka Merty.

U příležitosti významného životního jubilea
Zory Jandové vás zveme na její koncert nazvaný
FIFTY FIFTY, který uvádíme na Činoherní
scéně **26. listopadu v 19.30**. Spoluúčinkují
Zdenek Merta, Yellow Sisters & All-X.

MARTIN HAVELKA, ZPÍVAJÍCÍ HEREC, ŘEZBÁŘ, ZLATOKOP, POTÁPĚČ, FOTOGRAF, KYNOLOG A NÁČELNÍK KMENE SIOUXŮ PRO ČR

Jmenoval jste se náčelníkem kmene Siouxů pro ČR, Kulhavým jelenem. Co se vám na indiánské etice líbí?

Pravda, ve které je síla. Jsem náčelníkem svého kmene, kterým se mi stala moje rodina, a celá republika má jiné náčelníky, kteří s etikou nestrávili ani dva úplňky.

Pro své kolegy jste tedy již léta indiánský náčelník, kde jste na takovou ptákovinu přišel a jak často spáváte ve wigwamu?

Nikdy jsem nebyl organizován v masových sdruženích všech typů a jednoho dne mi to přišlo líto, a tak jsem se rozhodl, že filozofie indiánů je mi nejbližší a že si takové sdružení vymyslím, a stal jsem se náčelníkem kmene siouxů Kulhavým jelenem a sdružením se mi stala rodina a pak se otevřela oblaka a velký Wakantanka mi řekl; jdi na to a narodila se nám Letní louka, tedy Emilka a wigwamem je nám už na věky dům v Radosticích, kam jsme se s celým kmenem nedávno přestěhovali.

Kde máte uloženu dýmku míru?

Tu nosím stále u sebe a záleží jenom na okolnostech, co do ní nacpu.

Své 50. narozeniny jste mimo jiné oslavil rolí Darryla v muzikálové komedii Čarodějky z Eastwicku. Hrál jste skvěle a obecenstvo to ocenilo. Jak moc je pro vaši práci důležitý potlesk?

Potlesk je nejvyšší formou ocenění herecké práce, stává se nezbytnou drogou, která dodává sílu k vytvoření dalšího uměleckého díla, které bude přinášet další potlesky. Tabulky, které herce oceňují každý měsíc o výplatě, jsou dobré akorát na zaplacení složenek a několik rolí toaletního papíru navíc, ale ten potlesk, ten potlesk je k nezaplacení...

Za mnou sedělo při představení 10 mladých Němců. Výběrně se bavili a po představení skandovali a tleskali vestoje. Pokud hostuje Městské divadlo Brno v cizině, má představení nastudované v jazyce země, kde hraje?

Pokud je představení beze zbytku dobré, bývá často vnímáno jako symfonie a jako takové by bylo srozumitelné i mimozemšťanům. A i když to naše divadlo nepotřebuje, hovoří několika jazyky.

Pokud ano, jak dlouho vám trvá nastudování role v cizím jazyce, který ovládáte, a jak dlouho v jazyce, který neznáte? Obojí v porovnání k času nastudování role v českém jazyce?

Faktorů, které ovlivňují studium role v cizím

MARTIN HAVELKA

jazyku je několik, především individuální využívání kapacity mozku a pak ten rozhodující – a tím je náš tatínek – principál Standa Moša, který dokáže přesně určit, jak rychle je třeba

RODINNÉ STŘÍBRO

se roli naučit, a dokáže pro to vytvořit náležitě podmínky, a proto jsme divadlem světovým...

Jaká práce vás čeká v nejbližší době?

Vyrovnat se s tím, že je mi padesát, dodělat dlažbu a koupelnu, naučit se střílet z luku, úspěšně pokračovat ve zkoušení muzikálové trilogie Zdenka Merty a Standy Moši „Peklo, Očistec a Ráj“, dvořit se své ženě, dodělat seriál „Obchod se štěstím“ na Slovensku, kriminálku pro děti „Tajemství dešťového pokladu“ v Brně a film „10 způsobů lásky“ v Praze a družbu se sousedy v Radosticích... je toho

S manželkou Ivou

tolik, že se nestačím kolikrát ani pořádně najít...a lidi říkají, není on nemocnej? Lidi, nejsem!

**Která scéna v PEKLE bude pro diváky nej-
přitažlivější?**

Se mnou každá...

**Jaký smysl mělo v křesťanské mytologii
peklo a čím ho nahradila společnost, která
ztratila víru?**

Peklo je jen výmluvně označeným místem, kde se sejdem všichni a potkáváme se tam již za živa jen tím, co děláme, a je to peklo...

**Máte dva dospělé syny a šestiletou dcer-
ku. Co s dětmi děláte?**

Dělám spíš sám, protože děti mají jiné zájmy, snad že jsme si s klukama udělali výstavu fotografií v Rečkovicích na radnici a s dcerou jsme ještě ve vývinu, protože chce všechno, a tak tak trochu skáče podle jejího rozmaru – tedy já...

**Celou dobu svého života
v Brně jste vlastně žil ve
středě města, jak to, že
jste prchl na venkov,
před kým nebo před
čím?**

Útěk před civilizací byl jen útekem před blahobytem, který by nás dříve nebo později sežral. Jako jakýkoliv tabulkový herec bych dříve či později podlehl regulovanému nárůstu nájmu a energií.

**A co Radostice. Jak se
vám tam žije?**

Radostice, neboli Happyland, jsou tou zemí vyvolenou a v mých očích bezchybnou. Zima nás prý prověří. Už se těším.

**Máte nějaký opravdu ob-
líbený předmět, který jde
s vámi životem?**

Je to asi blbý, ale moje žena je tím pravým předmětem, který jde se mnou celým životem a už má cenu vybroušeného půlkilového drahokamu.

**Jak jste strávil dovo-
le-
nou?**

Báječně! Jako dlaždič, asfaltér, elektrikář, zedník, zahradník, pomocná síla, řidič drink and drive, co víc si

může herec přát?!

**Stále ještě hledáte v hlubinách moře po-
klad?**

Z moře jsem vytahal už hodně střepů, mám toho plný barák. Pravidelně sázím jeden sloupeček sportky a pak se s mým pokladem – ženou mojí – radujeme, že jsme nic nevyhráli a že můžeme žít spokojeně dál...

**Kdybyste mohli v naší kultuře něco změnit,
co by to bylo?**

Otevřel bych jeden dílec kulturního týpí, aby čerstvý vzduch mohl donít a odvanul kouř zmatku...

**Představte si, že se probudíte na opuště-
ném ostrovu a jste jeho náčelníkem. Koho**

*S Márií Lalkovou
v muzikálu
Čarodějky z Eastwicku,
režie: Stanislav Moša*

byste měl rád ve svém kmenu a proč?

Jack Nicholson a Marlon Brando spolu žili půl roku na opuštěném ostrově. Chtěl jsem to prožít podobně se svojíma staršíma kámošema Petrem Spáleným a Karlem Černochem. Ten jeden to vzdal a se Spáleným na tom pracujeme. K padesátinám mi dal luk a šípy, je to na dobré cestě...

Neměl jste chuť za totáče emigrovat, proč jste to neudělal?

Jó, už jsem měl jednu nohu přes hranici nakročenu a pak mi má máma řekla, že bychom se tam s těma nemocema neuživili, tak jsme se na to vyprdli a navíc v té době se starala o mého duchovního otce – Gustava Opočenského...

Jak vnímáte současnou politickou situaci?

Nejsem odborník, ale je to asi stejně bolestivé, jako když si vezmu na nohu 46 velikost 43. Chvilí se to dá, ale pak je to na posrání...

Co pro vás bylo podstatné v 10 letech?

Vyměnil jsem pásáka za pytlík šumáků.

Co pro vás bylo podstatné ve 20 letech?

Utekł jsem k divadlu.

Co pro vás bylo podstatné ve 30 letech?

Komu udělat další děťátko a zase to odnesla moje žena.

Co pro vás bylo podstatné ve 40 letech?

Přijal jsem roli Salieriho v Amadeovi v Městském divadle a začal se představovat do telefonu: „Haló, tady je herec z Brna!“

Co je pro vás podstatné nyní, když jste dovršil padesátku?

Návrat k přírodě a rodina, a potlesk v hledišti...
(red),

foto: jeř Kratochvil a Tino Kratochvil

*S Evelínou Kachlířovou
v muzikálu
Cigáni jdou do nebe,
režie: Petr Kracik*

MUŠKETÝŘI SE PROHÁNĚJÍ PO SMÍCHOVĚ

Smíchovský pavlačák konce šedesátých let se svíznou muzikou Beatles tvoří vizuální a hudební kulisy nové inscenace Dumasových Tří mušketýřů. V Městském divadle Brno ji vytvořila režisérka Hana Burešová. Na první pohled bizarní michání nejpředkládanější francouzské knihy všech dob s časově i prostorově nesourodým prostředím může vypadat nestravitelně. Opak je pravda. První brněnská premiéra sezony je vtipným, lehkým a hlavně důsledným přetlumočením legendární předlohy. A po romantice prahnoucí divák tady dostane nejened bonus. Burešová vlastně propojila dva retropohledy. Odrazila se od vlastní divčí zkušenosti s napínavým románem. Režijní klíč je jednoduchý, i když jej řada diváků hned od počátku neprokoukne. Udatné mušketýřské trio – tedy vlastně kvarteto – vpadne na oprýskaný dvorek coby posvátní literární hrdinové

NAPSALI O NÁS

obyčejného pražského děvčátka. Nevábny dům a všední hemžení v něm rámuje napínavou historií ze 17. století. Burešová v tandemu s dramaturgem Štěpánem Otčenáškem věrně adaptovala předlohu. Nesnaží se o významové posuny, neodlehčuje příběh ironií. Se šedivou českou realitou konce sladkých „šedesátých“ tady vtipně kontrastuje nádherná dobové dvorské módy. Z nezvyklého spojení rostou i další neméně osvěžující paralely. Čtveřice přátel s kordy se na závěr rozpadne podobně jako čtyři mušketýři hudby jménem Brouci. Rozchází se také čtvero smíchovských divčích mušketýřek. Ostatně mnoho přátelství a (zejména politických) slibů tehdy vzalo nenávratně zasvě... K další přednosti večera patří zevrubná a přesná práce s motivy přítomnými v obou časových rovinách. Režisérka jemně připomíná hodnoty jako lidská pospolitost, solidarita, přátelství a soudržnost. A to je jistě cenné sdělení v době, která většinou pase po bezduché podívané. Skvostný a lahodný je také humor, který režie výtečně těží z dotyků bezmála čtyři století vzdálených epoch, třeba když se prchajícím mušketýřům postaví do cesty nepřekonatelná překážka: nájemník šourající se na záchod. Samostatnou kapitolu tvoří přesné herecké (a mnohdy do civilu zdvojené) výkony, lahkoučkou jsou téměř profesionální šermířské výkony protagonistů. Inscenace se nestala jen provozním, divácky chytlavým titulem a otročkým přepisem zlidovělé klasiky. Zaplatánbnůh není ani pouhým výpravně oblečeným spektaklem jako mnohé muzikálové mušketýřské variace. V Brně jde o příjemný, zábavný, vtipný a místy i lehce nostalgický pohled za dvoji dobou, kdy jeden byl za všechny a všichni za jednoho.

MF Dnes, 20. 9. 2008

RECENZE PRO ČESKÝ ROZHLAS VLTAVA

Režijní práce Hany Burešové v Městském divadle v Brně vždy překvapují tím, jak dokáží propojit žánrovou čistotu předlohy s novým divadelním tvarem. Platí to nejen o Merezkovského Smrti Pavla I., jež nedávno získala Cenu Alfréda Radoka, Calderónově Znamení kříže nebo nastudování před-

mozartovské opery Kamenný host aneb Prostopášník, ale také o její práci nejnovější: původní drammatizaci Dumasova románu Tři mušketýři.

Otázka, která nad touto dramaturgickou volbou visí ve vzduchu, je nasnadě: proč se vracet ke slavnému románu v nové divadelní podobě, když má za sebou desítky úspěšných drammatizací i filmových zpracování?

Odpověď režisérky Hany Burešové je překvapivá: právě proto. Režii jde o to vrátit se k původní rozsáhlé předloze, kterou vlastně dnes nikdo ani nečte, neboť se oháníme znalostí příběhu z filmu a televize. Návrat k originálu však ani tentokrát není návratem k archaickému divadlu, právě naopak. Nová drammatizace odvážně a mnohdy až šokujícím způsobem propojuje dvě časové roviny: příběh obyvatele pavlačového domu v Československu na konci šedesátých let a románové osudy hrdinů z Francie 17.

století. V rámujičím vyprávění se tak režisérka záměrně vrací do doby svého dětství, ale také do doby, jež snad alespoň nakrátko oživí ideály lidské soudržnosti či obyčejnou víru v čest a spravedlnost. Právě těmito ideály koresponduje doba před nástupem normalizace s duchem inscenovaného románu, jinak však oba kódy vyprávění záměrně stojí proti sobě.

Projevuje se to zvláště ve výtvarném řešení inscenace. Zatímco mušketýři a další románové postavy vystupují v historických kostýmech, jimž návrhářka Samiha Maleh vtiskla podobu jako ze starých knižních ilustrací, scéna Davida Marka zůstává pevně zakotvena v kulisách konce let šedesátých. Na scéně proto vidíme hospodu, agitační středisko nebo pavlač se společnými záchody a vodovodem, ale také zidky s aktuálními nápisy, jež velebí Dubčeka a pověstného Ivana posílají za Natašou.

Zvolený inscenační klíč v první polovině inscenace docela bezvadně funguje, zvláště když se postupně ukazuje, že divčí parta z pavlače myšlenkově souzní s literárními hrdiny. Po přestávce však inscenace postupně ztrácí na tempu, což je dáno hlavně tím, že režisérka opravdu důsledně trvá na tom, aby zazněly všechny pro ni posvátné repliky předlohy. Triapůlhodinové převyprávění Tří mušketýřů pak současně dynamicky nutně unaví, a to i přesto, že atmosféru diváckého mládí připomínají trefně vybrané hity skupiny Beatles.

Hereckých příležitostí se tu nabízí mnoho, neboť rozmáchlá adaptace čítá více než sedmdesát postav. Členové souboru běžně vytvářejí dvě i tři figury, což se pochopitelně netýká představitelů hlavních rolí. Michal Istenik jako d'Artagnan hraje svého gaskoňského šlechtice jako energického mládka, jemuž se zapalují lýtka a jehož touha po úspěchu je větší než přirozený pud sebezáchovy. Jestliže Athos Igora Ondříčka je postaven na záhadnosti kdysi majetného šlechtice a Aramis Jaroslava Matějky na váhání mezi světským a duchovním životem, Porthos Petra Štěpána je přímočarý chlap, jehož nezbytným atributem se stává vystupující bráško. Pominout nelze ani Milady v podání Pavly Vítázkové, která vtiskla figurě nepoučitelné intrikánky šarm a noblesu.

Nová drammatizace Tří mušketýřů je plná emocí, jež vyvolává nostalgické ohlednutí za dobou romantických ideálů. Adaptace slavného románu zaslouží uznání, neboť nejde vyšlapanými cestami, ale po-

kouší se podívat na klasiku pohledem originálních metafor a nečekaných souvislostí.

David Kroča, *Recenze pro Český rozhlas*

IMPOZANTNÍ A SUGESTIVNÍ NÁSTUP **Mezinárodní festival Divadlo 2008 nabídl fasci- nující inscenace ze Srbska i z Brna**

Šestnáctý ročník mezinárodního festivalu Divadlo v Plzni se ohlásil vsutku impozantním a suggestivním nástupem. Postaraly se o to bělehradské divadlo Ateliér 212 a Městské divadlo Brno.

Dmitrij Sergejevič Merežkovskij (1866-1941) je řazen k tvůrcům ruského symbolismu. S přesností historického i psychologického detailu však ve smrti Pavla I. vybočil z náznaků a vytvořil dokonalé, strhující panoráma. S nemalou dokonalou invencí, moderním citěním a úctou k textu se dramatu režijně chopila Hana Burešová. Po tři hodiny udržela napjatou pozornost hlediště. Ta se stupňovala až k závěrečnému triumfálnímu potlesku.

Brněnské divadlo disponuje velkým činoherním souborem (v Plzni mu musíme závidět), kde panuje absolutní herecká suverenita. Hrůznost vlády i soudu paranoického cara, v nichž dojmají jeho lidská citová prozření, spiknutí a vražda komponovaly monumentální horizont, na němž excelovali skvělý Erik Pardus (za postavu Pavla obdržel Cenu Thálie), korektní a neúprosný režisér události Igor Ondříček (gubernátor Petrohradu Pahlen) a Petr Štěpán zajišťující se obavou z otce i moci (následník trůnu Alexandr).

Viktor Viktora, *Plzeňský deník*, 13. 9. 2008

PLZEŇ TLESKALA...

Plzeňské publikum nejraději chodí na česká divadla a v tomto ohledu jim festival nabídl velký výběr: přehlídka pozvala zahraniční kritiky, kterým chtěla nabídnout reprezentativní průřez z domácí tvorby.

Hned na úvod naservíroval Smrt Pavla I. Městského divadla Brno s vynikajícím výkonem Erika Parduse coby carského diktátora, muže několika tváří – zupáckého krutovládce, udléjícího drakonické tresty za špatně dopnuté knoflíky uniformy, pořouchlého žertéra i něžného poetického milence.

Kateřina Kočíčková, *MF Dnes*, 15. 9. 2008

DIVADLO PLZEŇ OTEVŘELA

IMPOZANTNÍ SMRT

V západních Čechách začal ve středu šestnáctý mezinárodní festival věnovaný jihu Evropy

Do teplých krajů se letos vydá šestnáctý mezinárodní festival Divadlo Plzeň, který byl ve středu večer za účasti představitelů kraje a města, teatrologů, kritiků a řadky hostů ze zahraničí slavnostně zahájen v Komorním divadle J. K. Tyla.

V programu převažují totiž divadelní soubory z jihu Evropy: z Chorvatska, Itálie, Slovinska, Srbska. Zagrebačko kazaliště mladíci, Divadlo Atelje 212 Beograd a srbský Johan a Mamapapa se představily dokonce už včera před otevřením přehlídky.

Bravo pro Parduse

Vrcholem prvního dne byla událost - uvedení Merežkovského Smrti Pavla I. režiséry Hany Burešové a Městského divadla Brno.

Za všechny superlativy výčet ocenění: Cena Alfréda Radoka za nejlepší inscenaci roku 2007, a táž oce-

nění pro Vladimíra Franze za nejlepší hudbu a pro představitelku titulní role Erika Parduse za nejlepší mužský herecký výkon. Výjimečnost Pardusovy kreace potvrdila i Cena Thálie Herecké asociace. Burešová s dramaturgem Štěpánem Otčenáskem vrátili na česká jeviště Dmitrije Merežkovského, kterého donedávna neznali ani maturanti z ruštiny. Jeho Smrt se v Československu poprvé a naposledy hrála ve dvacátých letech.

Autor z Ruska utekl před bolševickou revolucí. Umřel v Paříži roku 1941.

Smrt je napínavý příběh: trochu detektivka, trochu zamýšlení nad rozporuplnou érou samoděržaví konce 18. století.

Pravoslavné liturgickými harmoniemi, ale i temnými, až hororovými tóny vybavil inscenaci sběratel Radoků – mistr Franz.

Ukázkněný, přesný, strhující výkon Erika Parduse v titulní roli! V polohách od vojensky zupáckého krutovládce, sebevědomého, ale stárnoucího manžela a milence až k nebožákovi štvanému spiklenci, směšně nakaženými – řekněme francouzskou revolucí...

Jiří P. Kříž, *Právo*, 11. 9. 2008, *Západní Čechy*

DOKOŘÁN POČTVRTÉ

Čtvrtý ročník festivalu hudebního divadla Dokořán (14.-21. 6.) skončil v Městském divadle v Brně famózním úspěchem opery Zítřka se bude... (hrála se v Redutě) a Maškarádou z Divadla v Dlouhé. A tradičním jednáním kolem Kulatého stolu v gesci Jednoty hudebního divadla. Dalším z vrcholů přehlídky osmnácti žánrově opět velkoryse vybraných inscenací z Česka, Německa, Slovinska a Slovenska se stalo koncertní provedení rockové opery Jesus Christ Superstar, po němž se pokřtila kniha Muzikál expres a oslavily šedesátiny jejího autora Michaela Prostějovského. Dominovaly inscenace z pomezí činohyry (Král se baví ve SND, brněnské obsazení Gazdiny roby z Divadla pod Palmovkou, Osm žen ze Stuttgartu) a klasické muzikálové inscenace (Šumař na střeše z Lublaně). Výtečně se prezentovaly školy (Gospel z JAMU, Kytice konzervatoristů z Ostravy, Štěstí dam z DAMU) a regionální soubory (Tajný deník Adriana Molea z Kladna, Song pro dva ze slováckého Hradiště). Škoda, že se letos nezopakoval loňský grantový příspěvek ministerstva kultury, finančně to s divadlem táhly jen město Brno a Jihomoravský kraj.

her, *Divadelní noviny* 2. 9. 2008

...a ze všeho nejdřív zavítáme s naším brněnským spolupracovníkem Vladimírem Čechem na festival Dokořán pro hudební divadlo, který v sobotu skončil.

Dobré ráno, pane Čechu!

Dobré ráno přejil!

Než se u některých představení zastavíme konkrétněji, můžete stručně shrnout, co festival nabízel a co je jeho posláním?

Mezinárodní festival hudebního divadla Dokořán pro hudební divadlo – Brno 2008, tak takhle rozvláčně zní oficiální název celého tohoto maratonu, který probíhal od soboty 14. do soboty 21. června. Letos se konal počtvrté a jeho pořadatelem tradičně už by-

*Animace
Dalibor Černák*

Režie: Stanislav Moša
Choreografie: Igor Barberić
Výprava: Ondřej Zicha
Kostýmy: Andrea Kučerová
Dramaturgie: Pavlína Hoggard

Foto: Tino Kratochvíl

*Režisér muzikálu
Stanislav Moša*

*Představitel Josefa
Markus Neugebauer*

*Asistent režie
Stano Slovák*

*Kostýmní výtvarnice
Andrea Kučerová*

*Scénograf
Ondřej Zicha*

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice
**Joseph And The Amazing
Technicolor Dreamcoat**

Wien
Stadthalle
F: Premiere:
Mittwoch
1. 10. 2008

Tisková mluvčí
Lucie Broučková

Asistentka ředitele
Sylvie Mazáková

lo Městské divadlo Brno. Víte, jihomoravská metropole je dnes považována za centrum českého muzikálového dění v celorepublikovém měřítku, a to právě díky Městskému divadlu Brno s jeho snad až neuvěřitelně schopným a šikovným principálem Stanislavem Mošou. Jeho aktivity na poli muzikálu dávno už přesáhly hranice republiky a expandovaly do značné části Evropy. Představení muzikálového typu na festivalu zákonitě převažovala, došlo však i na operetu, operu a činohru se zpěvy. Mezinárodnost vtiskovala účast hostujících souborů ze Stuttgartu, Lublaně a Bratislavy. Každý den se hrálo odpoledne i večer, v neděli 15. června dokonce třikrát, neboť monodrama Dávno, dávno již tomu od Františka Pavlíčka, s nímž se prezentovalo Moravské divadlo Olomouc, začínalo o půl jedenácté večer. Celý festival obnášel sedmáct představení, já jsem stihl čtyři z nich, protože simultánně běžel a stále běží festival Concentus Moraviae plus další akce, takže jsem absolvoval ani ne čtvrtinu, takže nejsem kompetentní hodnotit festival jako celek. A také mi můj nějaký vnitřní hlas napovídá, že to, co jsem zhlédl, patří k festivalovým vrcholům asi nepatřílo. S výjimkou opery Aleše Březiny Zitra se bude..., k jejímž uvedení došlo v Redutě teď v sobotu odpoledne.

Chcete-li, můžete své ohlédnutí, pane Čechu, začít právě tímto představením...

Nejsem první, kdo o tomto díle na Vltavě hovořil. Referoval už pan Jindřich Bálek po dubnové premiéře v divadle Kolowrat a v podstatě se s ním shodují. Jde jistě o inscenaci velmi sugestivní, to téma nemůže citlivého člověka nezasáhnout, přesto moje resumé vyznívá nejspíše v tom smyslu, že to téma už samo o sobě svou výpověď, svou skutečnost stojí nad vlastním uměleckým zpracováním, uměleckým uchopením. Shodou okolností jen o pár hodin dřív jsem odcházel z premiéry jiné české soudobé opery, a sice z opery Petra Kofroně Mai 68, jejíž hudbu bych osobně nadřadil té Březinově. To je můj osobní názor. Leckdo může mít hodnotový žebříček opačný. Ostatně právě dnes hostují Břaně s Maiem 68 v Praze. Ale zpět k operce Zitra se bude...: představení se právem dostalo ovací snad až manifestační, Soňa Červená, která, jak známo představovala Miladu Horákovou, byla snad obsazena přímo ideálně, marně přemýšlím o výhodnější alternativě, to byl výkon par excellence a je nutno si přiznat, že ona je tím hlavním magnetem, tím tahákem, který přitahuje diváky. Je to tak, ať se komu líbí nebo ne! Ta inscenace, pod níž je podepsán Jiří Nekvasil, je však kvalitní jako celek, má gradaci a k její osobitosti značně přispělo její výtvarné řešení Daniela Dvořáka, nápad se zrcadlovou stěnou, v níž se při náležitém nasvětlení vidí sami diváci, je působivý a opravdu sugestivní. Šestici instrumentalistů přesně vedl Marko Ivanović a Soni Červeně zdatně sekundoval kontratenorista Jan Mikušević. Zitra se bude... není operu v pravém slova smyslu, žánrový podtitul ostatně zní „hudební příběh o procesu s Miladou Horákovou na dobové texty“, Soňa Červená naprostou většinu svého partu odříkává naprosto činohrně, jen v jednom místě má kratší parlando a celé představení rámuje píseň, nejspíše tklivý šanson, o oděvech levných a přítom tak divných. A tuto píseň zpívá Soňa Červená v řadách mezi

publikem. Znovu opakuji-úspěch, odezva převeliká. **Ríkal jste, pane Čechu, že jste stihl představení celkem čtyři. Zmiňte se ještě o těch zbývajících...** V pondělí se představil soubor Altes Schauspielhaus Stuttgart se známou detektivkou Roberta Thomase Osm žen v režii a choreografii Klause Seifferta. Inscenace má napětí, graduje, je svižná, taková lehká, ale, domnívám se, v ničem nějak dvakrát mimořádná není. Její specifikum je v tom, že každá z osmi protagonistek má „svůj song“, který odpovídá jejímu naturelu. Dámské oktetó, jehož členky jsou postupně čím dál tím rozhádanější, přičemž každá může být latentní vražedkyní, zpívá na hudební záznam. Při songu jako by se děj zastavil, rozhádanost jde stranou a ženy svorně tančí v pohodovém souznění. Německým hostům odpoledne předcházelo Středočeské divadlo Kladno s Tajným deníkem Adriana Molea ve věku 13 a 3/4, muzikálek s vypůjčenými evergreenovými melodiemi s živou kapelou podle bestselleru Sue Townsendové. Inscenace Miroslava Hanuše, který je i autorem českých textů, trochu doplatila na neprofesionální ozvučení. Jádro publika tvořila mládež, která dílko přijala snad až překvapivě vstřícně. Kladenští se snažili, snad až moc se snažili, takže najednou jsem měl pocit, že se zbytečně přehrává. A ještě jedno odpolední představení jsem stihl, a sice ve čtvrtek, kdy studenti třetího ročníku Janáčkovy konzervatoře a Gymnázia v Ostravě nabídli svou teprve tři dny starou inscenaci Erbenovy, Suchého a Havlíkovy Kytice. Ti mladší byli šikovni po všech stránkách - pěvecky, herecky i pohybově, ta mladistvá vitalita se zkrátka nezapřela. Režii měl a scénu navrl Bedřich Jansa, zpívalo se na živý doprovod tria instrumentalistů. Součástí festivalu byla i repríza nedávno premiérované Mam'zelle Nitouche v nastudování pořádajícího souboru, tedy v nastudování Městského divadla v režii Gustava Skály. Ale tuto operetku si třeba necháme na samostatný vstup.

Lenka Novotná, Český rozhlas 3 - Stanice Vltava, ranní Mozaika, 23. června 2008

BRNĚNSKÉ DEFILÉ HUDEBNÍCH MŮZ

V závěru minulé sezony (14.-21. června) byli milovníci operety, muzikálu i opery účastníky již tradičního nesoutěžního mezinárodního festivalu Dokořan pro hudební divadlo Brno 2008. Má za cíl soustředit do moravské metropole relativně reprezentativní průřezový přehled širokého spektra těchto žánrů, jimž se dnes běžně věnují také činoherci. Osm dnů jako by zčásti probíhalo ve znamení čtyřky: šlo o 4. ročník s účastí téhož počtu států, odehrávající se ovšem na pěti jevištích (Činoherní a Hudební scéna i zkušebna Městského divadla, Reduta, Studio Marta). V 17 představeních se prezentovalo 16 souborů z 11 měst. Kvantita nabídky zhruba odpovídá předchozím ročníkům: letos jsme sice viděli méně ansámbly zahraničních (zejména slovenských), výrazněji se však zapojily kolektivy studentské; mezi doprovodnými akcemi nechyběl závěrečný diskusní Kulatý stůl, pořádaný Jednotou hudebního divadla. Bohatě a pestré přehlídkové menu bez nápadných kvalitativních výkyvů zhruba vyvážilo repertoár oddechových a vážných, takže každý si mohl přijít na své. Účastníky z ciziny reprezentovali víceméně starší známí – kultivované, písněmi obohacené stuttgartské nastudování Thomasovy detektivky Osm žen

(známé i z ND Brno), Mošovo výtvarně minimalistické pojetí Šumaře na střeše ze slovinské Ljubljany a naopak pompézně opulentní bratislavský muzikál podle Victora Huga Král se baví. Z domácích pěstitelů tradiční operety nad ostravským obstarožním provedením Millőckerova Gasparona jasně dominovala uvážlivě aktualizovaná Mamzelle Nitouche hostitelského souboru. Z hájemství moderní hudební produkce zaujaly nejen brněnská premiéra koncertní verze rockové opery Jesus Christ Superstar, ale i nápaditý loutkařskými prvky oživený plzeňský Limonádový Joe, kladenský teenagerský Tajný deník Adriana Molea nebo komorní uherskohradištský Song pro dva (U „Mrštíků“ svého času prezentovaný pod názvem Každý má svého Leona), zatímco magnetem vcelku konvenčního uchopení muzikálu Hello, Dolly! z Ústí nad Labem byla Brnem odchovaná televizní star Daniela Šinkorová v titulní roli. Ze tří školních vystoupení (exhibováním provokující zolovský „musical radical“ Štěstí dam z dílny DAMU, „jamácký“ biblický Gospels, populární semaforská Kytice ostravských konzervatoristů) zpravidla dýchalo spontánní kolektivní nasazení. Vážně laděný repertoár pak po noční olomoucké repríze monodramatu o B. Němcové Dávnou, dávnou již tomu tvořila trojice uměleckých vrcholů letošního Dokořánu: Preissová nepřepisovaná, a také proto sugestivní Gazdina roba s výrazným brněnským hereckým zastoupením pražského Divadla pod Palmovkou, Pratchettova groteskní Maškaráda z Divadla v Dlouhé a mimořádně působivá „opera-proces“ Zítřka se bude... ND Praha, v níž tragickou postavu Milady Horákové ztvárnila Soňa Červená.

Vít Závodský, Kam, září 2008

„JULIE“: PRVNÍ LÁSKU ZAŽIL KAŽDÝ

Trápila se, plakala, zabíjela se. Herečka Markéta Sedláčková alias Shakespearova Julie, Nezvalova Manon či Bernsteinova Maria si nenyaplněné lásky v práci užila až dost. Dočasně ji vyměnila za příjemnější a maximálně opětovány cit. Už dva roky ji objímá syn Tadeáš.

Jaké to je, chodit do práce předstírat velkou lásku? Zajímavé. Ona ta láska není vždycky šťastná a promítne se do ní řada vlastních prožitků. Jsem ráda, že jsem herečka, protože vybijím emoce, které v sobě jako každý nosívám. Díky divadlu mám možnost ventilovat přetlak a ještě za to dostanu zapláceno.

Vy jste se coby julie každý den na divadle zabíjela pro svého milého. Jaký jste měla pocit, když jste poprvé dohrála nejznámější love story?

Když jsem to hrála poprvé na veřejné generále, měla jsem velkou trému. Mám ale velké štěstí v tom, že jen co vylezu na jeviště, všechno ze mě spadne. Ale prožila jsem si to pořádně. Když jsem se zabíjela, ulevilo se mi. (směje se) Člověk si vždy oddychne, že je konec a že nic nezakázil. Tehdy jsem měla dobrý pocit. Julii jsem hrála ráda, i když jsem někdy trnula, jestli se školáci na představeních nebudou smát, protože hned v prvním obraze se říká, že Julii bylo čtrnáct. A mě v té době bylo patnáct na čtrnáct neřálo. Ani bych to tak zahrát neuměla, i když možná ta čistota věku by roli přinesla jiný rozměr.

Sportovci se před výkonem trčují, mají něco podobného herci a herečky? Třeba: dneska se do balkonovky víc polož, nemluv rychle při vyznání a otrávení víc prožij...

Dopředu to nejde říct. Záleží na rozpoložení partnera. Alespoň na mě to má velký vliv. Večer se zkrátka snažím si užít se vším všudy a nepřemýšlím nad tímhle a nad tamtím.

Vyvíjel se váš vztah k Julii?

Premiérou zkoušení nekonečí a právě s každým představením člověk získává jistotu. Během několika let se přihodí i něco v životě a najednou slova dostávají jiný význam. Spousta věcí docvakne, rozměr se mnohonásobně zvětší.

Představovala jste si v Romeovi některého ze svých kluků, do kterých jste byla jako dospívající zamilovaná?

Samozřejmě, že jsem čerpala ze svých lásek, jinak by to nešlo. V divadle mnohdy zažijete to, co byste v normálním životě nemohla a hlavně nechcete zažít, a tak nezbyvá, než si představitelka a vžít se. Ale v tomto případě si nemůžu stěžovat, měla jsem velké štěstí na partnery v rolích Romea. Jednoho hrál Petr Gazdík a druhého Petr Štěpán. Každý z nich byl jiný a každý měl ten večer jinou náladu. A to je na divadle zábavné a krásné - neopakovatelnost.

Nechala jste se inspirovat láskou, která se nečekaně objevuje? Mám na mysli třeba pubertáky, kteří si žmoulají ruce v tramvajích.

V době Julie jsem si takových věcí všímala na ulicích víc, ale záměrně jsem se jimi neinspirovala. Vycházím především z vlastních zážitků. Navíc první láska je docela jednoduché téma, to zažil každý. Ta má, první velká, přišla na základní škole.

Stal se vám při některé repríze trapas, jímž se tragická nálada na moment uvolnila?

Jednou se mi stalo, že jsem nemohla vytáhnout dýku a málem jsem se neprobodla. Na jevišti leťi vteřiny velmi rychle, začala jsem přemýšlet nad jiným řešením. Dýka nešla vyrvat ani silou, tak jsem si řekla, že se otrávím. Nervy pracovaly a už už jsem chtěla říct: „Sakra, ještě že zbylo trochu jedu“. Ale dopadlo to dobře. Zapíchla jsem se.

V Shakespearovi city působí velkolepě. Nastal však moment, kdy jste si po představení řekla, že tak silná láska neexistuje?

Musím se přiznat, že o tom jsem nikdy nepřemýšlela. Po představení je těžké vypnout. I já si ráda sednu v klubu s kolegy a nechávám představení doznít, ale v poslední době spíš běžím domů za Tadeáškem. Měla jsem moment, kdy jsem zažila něco smutnějšího a byla jsem kvůli lásce nešťastná a skeptičtější, ale vždycky jsem se oklepala. Zní to hloupě, ale věřím nejen v lásku partnerskou, ale na lásku přátelskou a hlavně mateřskou, kterou si teď užívám.

Ve vašem repertoáru se blýskají hrdinky z nejrůznějších milostných vztahů. Převtělila jste se do Nezvalovy Manon, promlouvala jste i za Máchovu Jarmilu. V adaptaci My Fair Lady ze Zelnáku jste si stříhala ústřední Lizu Duřínkovou. Která femme fatale vám sedla nejvíc?

Mám ráda všechny svoje holky. Za důležitou považuji ale Lizu, protože výrazně zahrnuje žánr komedie, který mi vyhovuje. Dříve jsem hrála sice menší komediální role, ale tahle byla přelomová.

Chybí vám některá, kterou byste si zahrála?

Jeden ze snů se mi už splnil. Knižky o Manon Lescaut jsem četla již na základní škole a roli jsem

*S Janem Mazákem
v inscenaci Labyrint srdce,
režie: Aleš Bergman*

*S rodiči
v Národním divadle Praha
při přebírání Thálie*

*V operetní komedii Ferdinand kd'E ste?,
režie: Thomas Schulte-Michels*

*S Markétou Sedláčkovou
v muzikálu
Sny svatojánských nocí,
režie: Stanislav Moša*

*S Petrem Gazdíkem
v dramatu Odyseia,
režie: Zbyněk Srba*

*S Jirkou Machem
v operetce
Mam'zelle Nitouche,
režie: Gustav Skála*

*S Alenou Antalovou
v muzikálu Nana, režie: Petr Kracik*

*S Alenou Antalovou, Zdenkem Mertou,
Zorou Jandovou a Hanou Holišovou
v muzikálu Peklo, režie: Stanislav Moša*

SALON MdB RADKA COUFALOVÁ

*V muzikálu **Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť**,
režie: Stanislav Moša*

*V komedii **Peklo**,
režie: Stanislav Moša*

si přála na konzervatoři. A zvlášť po tom, co jsem viděla film s Janou Preissovou. Když jsem roli dostala, cítila jsem mnohem větší zodpovědnost a začalo mě to uvnitř svazovat, čehož jsem se zaplaťpánbůh zbavila. A tak jsem si řekla, že radši nebudu mít velké přání. Čekám, co přijde. Zatím jsem vždy mile překvapená.

Který z velkých příběhů by podle vás měl Romea a Julii předběhnout?

Romeo a Julie jsou nejslavnější. Osobně mám ráda i dramatictější zápletky, přece už mám věk na to, aby- ch mohl takové postavy hrát. (směje se) Z svých rolí se všechny dají s touto dvojicí srovnat. West Side Story je navíc umocněna nádhernou hudbou a příběh je vlastně stejný, takže jsem si jedno drama prožila dvakrát.

A mimo umělecký svět?

Zrovna v pondělí jsem četla příběh o české střelkyni Emmos. To je přece nádherná love story. Přeju oběma, ať jim to vydrží co nejdéle. Podobně vnímám příběhy lidí z mého okolí, kterým vydrželo manželství, i když si nedělali iluze, že je vše a vždy dokonale. Na vztazích je třeba pracovat.

Markéta Sedláčková

Narodila se v roce 1973. Studium pražské Konzervatoře ukončila o dvacet let později a stala se členkou Městského divadla Brno. Za herečky výkon Lízy Duřínkové v inscenaci My Fair Lady ze Zelňáku získala v roce 1999 Cenu Thálie. Před pěti lety ztvárnila i roli Eponine v muzikálu Les Misérables. V repertoáru má mimo jiné role Manon (Manon Lescaut), Julie (Romeo a Julie), Maria (West Side Story), Jane (Čarodějky z Eastwicku). Je vdána má dvouletého syna Tadeáše.

Očima autorky

Rozhovor s Markétou Sedláčkovou byl příjemným osvěžením, protože vznikl netradičně: po telefonu a v noci. O lásce jsme si povídaly po dvaadvacáté hodině, když její dvouletý syn usnul. Příjemný holíčičí rozhovor korunovala autorizace, kterou poslal její manžel. „Mohla byste z textu vyhodit, že jsem hrála famózně Eponinu v Bídnicích? Manžel děsně přehání,“ žádala mě. Vyhodila jsem to. Velmi nerada.

Zapnete si po večerech televizi a odpočíváte při běčkových milostných komediích?

Na televizi se nedívám. Večer, když Tadeášek usne, je většina pořadů v polovině. Po dlouhé době jsem si zašla do kina. Bathory moc romantika nebyla, ale Sex ve městě jsem si užila a příjemně jsem si u něj odpočinula. Potěšilo mě, že hrdinky přirozeně a spolu se mnou stárnou...

Až se váš syn jednou zeptá, co je to láska, co mu odpovíte?

To je hodně těžké. V rámci Tadeáškových schopností si o tom povídáme už teď. Je legrační, že syn vyznává lásku slovensky, protože manžel je Slovák. Takže „lubim ta“ je u nás běžné. Ale co je láska? Láska je stav, kdy se k sobě lidi dokážou chovat hezky, dokážou se vnímat a být navzájem k sobě citliví. K tomu se syna snažím vést, což je úkol na celý život. A každým dnem to můžu pokazit.

Jana Záhorková, MF Dnes, 20. 8. 2008

Z ALENY ANTALOVÉ BUDE KRÁLOVNA

Herečka Alena Antalová, původem ze Slovenska, se narodila ve znamení Lva 28. 7.

1972 v Bratislavě a je vnučkou úspěšného světově známého scénografa Ladislava Vychodila.

Čím a kdy vás vlastně přitáhlo divadlo?

K divadlu jsem byla víceméně přitáhnuta. Chtěla jsem zpívat. O divadle jsem začala uvažovat až na konzervatoři, když mě donutili.

Co dělá profese herectví s osobností ženy?

To, co každá jiná profese. Pokud jí dělá ráda, s láskou, přináší jí radost, tak jí dělá šťastnou. Jako mně.

Čeká vás role francouzské královny v dramatizaci hry Hany Burešové „Tri mušketyři“. Už jste si jednu královnu sřihla v dramatu Williama Shakespeara Král Jindřich VIII. Jak se cítíte v garderobě královny, byla byste pro návrat monarchie?

Cítím se v ní skvěle. Návrat monarchie by mi asi nevadil, ale nevím, nevím, jestli bych chtěla mezi ně patřit.

Která divadelní hra by vám chyběla, kdyby jí její autor nenapsal?

Zahrada divů, ta mi tak dokonale přilákala toho mého samečka a roztočila divy v mém životě. Ale stýskalo by se mi i po pár dalších kouscích.

Kterého světového dramatika byste ráda požádala, aby napsal roli jen pro vás?

To nevím. Protože by mě musel pořádně znát, mohl by to být můj muž, ale on není dramatik. Ale zase nevím, jestli by třeba Shakespeare postavil lepší plot než Pepino?

V které roli jste pro vašeho muže nejprázdňivější?

To se musíte zeptat jeho. Ale myslím si, že největší šok byla asi Zahrada divů. Protože to byla první věc, co v životě se mnou viděl a zamiloval se nejen do mě, ale i do divadla jako takového. Říkal, že do té doby netušil, co se dá v divadle zažít. On byl takový divadelní paník. Zato teď je úplný gigolo (myslím divadelní samozřejmě).

U mužů máte raději klukovskou rozvernost, nebo mužskou rozvážnost?

Asi tu mužskou rozvážnost. Ale samozřejmě to musí být chlap s nadhledem, který si umí udělat srandu sám ze sebe a je s ním prostě legrace. Ale chlap musí být chlap.

Vylezla byste s Francinem na pivovarský komín?

Jasně.

Zaflirtujete si někdy jen tak pro potěšení (to přý mohou i vdané dívky)?

Platonické lásky jsou velmi podstatná životní záležitost, která se musí pěstovat.

Vyrazíte si někdy do společnosti vyzývavě oblečená?

Spiš ne. Jedině s mým mužem a to mě musí moc přemlouvat. Za první se mi to až tak nelíbí a za druhé, jak už jsem řekla, jsem plašan, nerada na sebe poutám pozornost.

Byla jste taková i jako dítě?

To si moc nepamatuji, ale z vyprávění jsem s tím měla určitě menší problém než teď. Zdá se mi, že čím jsem starší, tím jsem méně společenská.

Alena Antalová

Absolvovala bratislavskou konzervatoř a vystudovala katedru muzikálu na JAMU v Brně. V roce 1995 přijala angažmá v brněnském Městském divadle. Excelovala v řadě rolí příkladně jako Roxana v Cyranovi z Bergeracu nebo Líza v My Fair Lady ze

Zelňáku nebo Sukie v úspěšném muzikálu Čarodějky z Eastwicku. Je držitelkou Ceny Thálie jako talent roku také díky roli Markětky v inscenaci románu Mistr a Markětka v režii Zdeňka Černína. Zahrála si v řadě TV filmů, objevila se v seriálu Četnické humoresky. Do povědomí diváků vstoupila hlavně díky jedné z hlavních rolí úspěšného TV seriálu Pojišťovna štěstí. Se svým manželem, podnikatelem Josefem Juráčkem a dcerami Alenkou, Elenkou žijí v Brně.

Jef Kratochvíl, Moravský Metropol, září 2008

HANA HOLIŠOVÁ V LETU MEZI BRNEM A PRAHOU

Čekám před budovou televize Prima. Herečka Hana holišová se sem řítí rovnou z natáčení a hned po našem rozhovoru zase prchá domů do Brna. A zítra zase do Prahy...

Když jsme se bavili o postavě Anny Pešové ze seriálu Velmi křehké vztahy, mluvili jsme mimo jiné i o tom, že neustále pendluje mezi oběma městy. Říkala jste, že vás sice lanaří z pražských divadel, ale že Brno vyhrává na celé čáře. Změnilo se něco?

Ani ne. Trošku mě, pravda, ještě lanaří, ale vytvrvám. Nadále hostuju v Hudebním divadle v Karlíně v představení Carmen a velmi zlehka se objevuju i v Divadle Pod Palmovkou ve hře Sliby chyby. Ale stále nejvíc práce (a krásné) mám v Městském divadle v Brně, a vůbec se mi to nechce měnit. Původně jsem si myslela, že se všechno časem samo vyřeší a pracovně se přikloním k Brnu nebo k Praze, ale stále je to napůl. Nedávno mi přišla další zajímavá nabídka z České televize, takže to vypadá, že budu ještě více v letu.

Asi ráda cestujete, že?

(smích) Ano, ale ne po dálnici D1.

Viděl jsem vás právě v Brně v muzikálu Čarodějky z Eastwicku a moc se mi to představení líbilo. Ale vy právě jste se k jedné z hlavních rolí - novinařky Sukie - dostala jakoby náhodou.

Dokonce až několik měsíců po premiéře. Původně jsem zpívala jenom ve sboru, ale potom otěhotněla Alena Antalová, která Sukie hrála, a režisér a zároveň náš ředitel Stanislav Moša se mě zeptal, jestli bych tu roli zvládla během deseti dnů! Bylo to dost náročné, protože jak už tady bylo řečeno, jsem skoro neustále za volantem, a Sukie není zrovna jednoduchá figurka, navíc tam má textově náročnou písničku... Na druhé straně je to spíše herečká role, není tam moc tancování, což mi vyhovovalo. Kromě toho jsem se přece jen mohla trochu orientovat podle toho, jak ji hrála Alenka. Byl to tofr, ale musím říct, že jde momentálně o moji nejoblíbenější roli ze všech! Je to samozřejmě i tím, že Čarodějky jsou skvěle udělané dramatické dílo, výborná komedie i muzikál, je tam spousta energie, funguje to a všechny nás ohromně baví v Čarodějkách hrát. Což je základní věc. A asi je to vidět. Myslím si, že nejtěžší je diváky opravdu rozesmát - a když se to povede a oni se naplno smějí a tleskají vám na otevřené scéně - to je největší odměna a nejkrásnější pocit na světě.

Jak na vás působí kritika?

Když je pozitivní, potěší vás. Jestliže je negativní, zamrzí. Neumím ji jen tak hodit za hlavu jako některých kolegův. Vždycky se snažím si všechno nějak

přebrat, konfrontovat ji s jinými názory, dobrat se k tomu, jestli kritici nemají pravdu - a pak si udělám nějaký zdravý názor. Rozhodně mě špatná kritika nezdeptá.

Ani bulvár?

Snažím se mu vyhybat a nevyhledávám ho. Pro někoho to může být cesta, jak se zviditelnit, ale myslím, že je velmi ošidná. A bulvár si mě zatím (musím to rychle dozlepat) také moc nevsímá. I když už jsem se dozvěděla, že prý jsem měla poměr s Johnnym Deppem (smích). Dokonce tam máme spolu fotomontáž. To mi docela fandí, ne? V každém případě ten časopis mám schovaný doma pro vnoučata...

Jiří Renč, TV magazin 30. 8. - 5. 9. 08

PRO KRÁSY CIZINY DOMA ZAPOMÍNÁME PETR ŠTĚPÁN

HEREC MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

Vzhledem k tomu, že mám rozlítaný život kvůli povaze své práce, vracím se rád domů. Mám být v Brně pod Špilberkem. Vždy, když u Humpolce překročím hranici sto kilometrů, něco uvnitř mi říká, že jedu domů. Mám rád Lednicko-valtický areál, Znojmo a Podyjí. Prožil jsem tam prázdniny s kamarádem, se kterým jsem studoval na gymnáziu. Mají tam dobré jídlo a víno. Baví mě příroda a také památky, hlavně staré hrady. Dýchá z nich historie. Představuji si, jaké asi byly v době své největší slávy. Se psem chodívám okolo Špilberku. Vymyslím si, jak to tam mohlo vypadat, když hrad dobývali Švédové.

S přáteli žertem říkáme, že jsem kavárenský povalec. Objevil jsem, že Brno je kavárenské město. V létě to tu v některých uličkách dokonce vypadá jako na Balkáně u moře. Je tu spousta krásných kaváren, rád do některé z nich zajdu. Místem oddechu a zábavy jsou pro mě Lužánky. Chodíváme tam s kolegy z divadla hrát tenis. Mám také velmi rád opravený komplex kolem divadla. Mezi budovou starého a nového divadla vznikl příjemný prostor. Jsou tam stromy a vodotrysk. Dá se tam jít i s dětmi, které si tam mohou hrát na písковиšti. Dobře se tam povídá s přáteli. Je tam klid, i když je to v centru. Zdá se mi, že s tím, jak můžeme jezdit k moři, trošku zapomínáme na to, jak krásná je u nás krajina. Třeba právě Lednicko-valtický areál. Člověk zůstane koukat. Má to u nosu a neví, že to existuje. Mám to u nás rád, ale nikomu to nevnucuju.

Dnes, 26. srpna 2008

DIVADELNÍ SEZONU ZAHÁJÍ MUZIKÁL

Novou divadelní sezonu ve Znojmě otevřou v pátek 3. října v 19.00 hodin sólisté a sbor Městského divadla Brno představením Muzikály z Broadwaye - Golden Broadway. Brněnští divadelníci se ve Znojmě v takovém rozsahu představí poprvé. Představení je ojedinělým a efektním koncertním průřezem světovými muzikálovými hity od padesátých let po devadesátá léta dvacátého století. Zjeví se zazní písně z muzikálů My Fair Lady, West Side Story, Hair, Cabaret, Jesus Christ Superstar, Evita, Cats, Chicago, Les Misérables až po ukázky z původního českého muzikálu Svět plný andělů. Vše v efektních kostýmech, svižném tempu a doprovázeno filmovými a fotografickými projekcemi.

Znojensko, 16. 9. 08

Autor kresby Jan Dušek

KUMŠT ANEB SETKÁNÍ U BÍLÉHO PLÁTNA

Komedie současné francouzské autorky Yasminy Rezy *L'Art* získala v roce 1994 Molièrovu cenu a od té doby úspěšně putuje po (nejen) evropských divadelních scénách a byla přeložena do více než třiceti jazyků. V českém prostředí je známá také jako *Obraz* a my ji uvádíme pod názvem *Kumšt*.

PŘIPRAVUJEME

Svěže a vzletně napsaná konverzační komedie popisuje okamžik v životě tří mužů, dalo by se říci nerozlučných přátel. Jeden z nich koupí drahého obrazu způsobí poprask v dosud fungujícím přátelství sehrané trojice. Na pozadí sporů o smyslu a poslání moderního umění postupně vystávají na povrch závažnější problémy. Bílý obraz s bílými proužky je pouze záminkou pro následující polemiky o podstatě přátelství, o schopnosti být v životě šťastný a spokojený, o partnerských krizích, o ješitnosti, sobectví a krizi středního věku. Tři postavy spolu na jevišti vedou svižné dialogy, z nichž pomalu vysvítají osobní problémy každého z nich. Ačkoli se pokoušejí najít

společnou řeč a udržet si přátelství, které budují již odnepaměti, vzájemné neshody a rozdíly pomalu překračují udržitelnou míru. Přátelství, které dosud považovali za samozřejmost, se hluboce otrásá ve svých základech. Naprosto rozdílné povahy, které se dosud dokonale doplňovaly, narážejí na nepřekročitelné bariéry vzájemného neporozumění.

Režisér inscenace **Zdeněk Černín** text hry upravil a změnil jména hlavních postav. Namísto původního Borise, Marka a Ivana se setkáme s postavami, které nesou skutečná jména herců, tedy s Viktorem, Erikem a Lukášem (respektive s Patrikem). Podnět k těmto změnám dalo téma hry, které je každému člověku vlastní, každý někdy přemýšlíme o podstatě přátelství a jsme si vědomi jeho jedinečnosti.

Kumšt nabízí příležitost pro výrazné herecké osobnosti našeho divadla. Zarpulitého estéta a (rádoby) intelektuálního milovníka moderního umění hraje **Viktor Skála** a v roli jeho pragmatického přítele, který se nedokáže s takovými názory smířit, uvidíme **Erika Parduse**. Napětí mezi nimi se snaží urovnat nejmladší, trochu hysterický a především sám se sebou bojující prostáček v podání **Lukáše Hejlíka** nebo **Patrika Bořeckého**.

Režisér **Zdeněk Černín** se při práci na své první inscenaci nové sezony sešel s osvědčeným a úspěšným týmem. *Kumšt* uvedl ve scéně **Jana Duška** a s hudbou **Davida Rottera**. V předkladu **Michala Lázňovského** se na činoherní scéně rozehrává sice komorní, tématy nicméně závažné, drama hledající odpovědi na zásadní otázky a přitom zároveň okořeněné slovním i situačním, nesmírně živým a aktuálním humorem. Necht' se divák sám přijde přesvědčit, zda v tomto pomyslném ringu, kde proti sobě stojí tři přátelé, zvítězí některý z nich, nebo jestli dokážou znovu najít důvody, proč se léta pravidelně scházeli a trávili spolu svůj čas.

(Premiéra 25. října 2008)

Klára Dvořáková